

GORZOWSKIE
WIADOMOSCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

Sierpień — Wrzesień

1968

Spis treści na m-c sierpień — wrzesień 1968 r.

EPISKOPAT POLSKI

1. Program kaznodziejski na rok 1968/69

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9415 | 8-9

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 12

sierpień/wrzesień 1968 r.

Nr 8 i 9

Spis treści na m-c sierpień/wrzesień 1968 r.

EPISKOPAT POLSKI

PROGRAM KAZNODZIEJSKI

na rok 1968/69

I. KAZANIA DLA MŁODZIEŻY (c.d.)

II. Okres Bożego Narodzenia — Objawienia Pańskiego

Boże Narodzenie — 25 grudnia

BÓG PRZEBÓSTWIA NASZE CZŁOWIECZEŃSTWO

Wstęp: Chrześcijaństwo bierze swój początek nie w mitach, lub spekulacjach filozoficznych, lecz wywodzi się z faktów dziejowych. Po długim okresie zapowiadania i przygotowania Bóg zniża się do ludzi w Synu Swoim Jednorodzonym, który staje się człowiekiem (lekcja III Mszy świętej).

Pouczenie: Kościół święty przeżywa z radością fakt Wcielenia, ale nie poprzestaje na rozważaniu, jak Bóg zniżył się do ludzi. Istotnie jest. Kto zbliżył się do nas.

- 1) Uświadamiamy sobie odwieczną chwałę Narodzonego, nieogarnioną wielmożność i niewzruszoną władzę Jednorodzonego Syna Ojca (Introity, gradualy świąteczne — lekcja i ewangelia III Mszy).
- 2) Ubogie okoliczności Narodzenia Bożego nie mylą wierzących lecz przeciwnie — przemawiają za prawdziwością i łaskawością Wcielenia: Bóg nie szuka środków materialnych dla wyrażenia swej chwały i dobroci, bo żadne środki nie mogą tego uczynić.
- 3) Bóg przyjmuje nasze człowieczeństwo — także dzisiaj — nie dlatego, żeby ubogacić Siebie, lecz dlatego, by pełnią swego życia, mocy i światła przebóstwici człowieka (ewangelia III Mszy). „Ojciec... postanowił wynieść ludzi do uczestnictwa w życiu Bożym” (Konst. „Lumen Gentium”, n. 2 nn).

Przeżycie: Wcielenie Syna Bożego nadaje zupełnie nową treść i brzmienie słowom Psalmisty (Ps. 8, 5—7): „Czymże jest człowiek?... Uczyńiles go niewiele co mniejszym od aniołów”.

Zadanie: Bóg przekroczył nieprzebytą przepaść, dzielącą nasze skażone grzechem człowieczeństwo od Jego majestatu i światłości niedostępnej. Przez zjednoczenie z Chrystusem, szczególnie w Komunii św., zabiegajmy o to, aby ogarnęło nas coraz bardziej Królestwo światłości Bożej (ewangelia III Mszy). Dziś włączenie w krąg Tajemnicy Wcielenia zależy tylko od nas!

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia.

PIERWSZY ŚWIADEK KRÓLESTWA BOŻEGO

Wstęp: Niejeden dziwi się liturgicznemu powiązaniu wspomnienia pierwszego świadka—męczennika, Szczepana, z „pogodnym i radosnym” świętem Bożego Narodzenia. W rzeczywistości święto Tajemnicy Wcielenia nie jest absolutnie świętem płytkich wzruszeń i mdłych systemów, chociaż budzi głębokie uczucia i rozważania.

Pouczenie: Królestwo Boże, wstępujące w świat doczesny w osobie Jezusa Chrystusa, zmusza człowieka do zającia zdecydowanego stanowiska i odpowiedniego postępowania:

- 1) Chodzi o dwie postawy: pozytywne przyjęcie albo negatywne — sprzeciw. Trzecia postawa (wygodnej obojętności lub leniwego oportunizmu (nie liczy się, bo z czasem przekształca się albo w radosne uznanie albo w bunt i nienawiść.
- 2) Jak tajemnicą jest Królestwo Boże w Chrystusie, tak tajemnicą w człowieku i świecie jest anty-królestwo ciemności i buntu grzechowego, które tkwi głęboko w skażonej naturze ludzkiej.
- 3) Najtragiczniejszą rzeczą jest, gdy człowiek zaślepiiony pychą, w imię koszmarnego, zniekształconego obrazu Bożego, walczy z Bogiem prawdziwym (por. J 16, 2; por. lekcję i ewangelie).
- 4) Chrystus uświadamia, że świadczenie za Nim wymaga gotowości do ofiary: „Ponieważ nie jesteśmy (już tylko) z tego świata..., dlatego świat was nienawidzi” (J 15, 18 nn).

Przeżycie: Czy bohaterska postawa Szczepana budzi w nas podziw i chęć naśladowania? Czy raczej konfrontacja z pierwszym „świadkiem” Pana nie obnaża w nas małodusznego oportunizmu, lub tchórzostwa duchowego mięczaka? Poznaj bliżej postać Szczepana!

Zadanie: Bohaterstwa świadczenia za Jezusem, także tego niekrwawego na codzień, co można wykrzesać z własnych mocy serca. Tu chodzi o moc łaski, o którą często się prosi Pana i przyjmuje wraz z darem prawdziwej wiary, nadziei i miłości.

Niedziela po Bożym Narodzeniu — 29 grudnia

Temat dowolny

Nowy Rok — 1 stycznia 1969.

W IMIĘ JEZUSA I MARYI

Wstęp: Liturgiści współcześni uważają, że Oktawa Bożego Narodzenia była najpierwszym w liturgii rzymskiej świętem maryjnym. Kościół wcześniej łączył Maryję z Bożym dziełem zbawienia. Okoliczność ta nadaje obecnemu obchodowi Nowego Roku kalendarzowego szczególniejszy charakter.

Pouczenie: W swoim dziele zbawienia Bóg docenia w niepojęty sposób współdziałanie człowieka. Każdy nowy rok życia i działania stanowi dla każdego człowieka wielką, niepowtarzalną szansę.

- 1) Maryja jest pierwszym człowiekiem, który pozwolił włączyć się bez zastrzeżeń z najwyższą gotowością współdziałania z Bogiem, w urzeczywistnienie przeobstwienia rodzaju ludzkiego w Jezusie Chrystusie.
- 2) Kościół Chrystusowy wiąże w całym roku liturgicznym obchód tajemnic zbawienia z kultem Bogurodzicy. Oglądając w Jej przeczystym obrazie „to, czym cały pragnie i spodziewa się być” (Konst. o św. Liturgii, n. 102—103).
- 3) Najwyższy stopień ogarnięcia łask i mocy Królestwa Bożego w Chrystusie przez Maryję jest źródłem i podstawą Jej przemożnego orędownictwa i duchowego macierzyństwa wszystkich dzieci Bożych (Konst. „Lumen Gentium” n. 62).
- 4) Życie Chrystusa w znacznej części, Maryi zaś w całym przebiegu ukryte — znalazło tak wielkie upodobanie u Ojca — (por. Łk. 3, 22; Mt. 3, 17; Mk. 1, 11).

Przeżycie: Chrześcijan traktuje i podejmuje „nowy rok” życia i działania nie jako loterię o niewiadomym wyniku, lecz jako „czas sposobny” jako „dzień zbawienia” (2 Kor. 6,2) i wykorzystuje odpowiedzialnie dar życia (Ef. 5, 16; Kol. 4, 5), i to od lat najmłodszych.

Zadanie: W zdobywaniu Królestwa Bożego nie czeka się na szczególne okazje i warunki, ale w duchu Jezusa i Maryi docenia się każdą chwilę, każdy dzień, każdą sposobność... W budowaniu i rośnięciu mocy Królestwa w duszy liczy się wszystko, co spełniamy w imię Boże, jak to czynili Jezus i Maryja (J. 4, 34).

Niedziela po Oktawie Bożego Narodzenia — 5 stycznia

Temat dowolny

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

ROZUM I WIARA ODKRYWAJĄ CHWAŁĘ PANA

Wstęp: Droga trzech Mędrców do Jezusa posiada symboliczną wymowę. Bóg zniża się i staje się osiągalny, ale oczekuje od człowieka całkiem wolnego opowiedzenia się i zrywu duchowego, do granic możliwości. Mędrcy pokonali na drodze Chrystusa prawie ludzkie trudności, ale nic ich nie wstrzymało ani nie zniechęciło.

Pouczenie: Kościół Boży (mystyczne Jeruzalem, por. Lekcję) jest świadomy jaśniejszej nad nimi chwały Pana, którą wypatruje oczyma wiary i siłą rozumu.

- 1) Rozum ludzki nie zadowala się w dążeniu do prawdy jedynie chłodną kalkulacją, ale zawsze czerpie wspierające impulsy i siły w wierze. Wiara prawdziwa nie gubi się w irracjonalnych motywach, ale zawsze odnosi się także do trzeźwej oceny rozumu.
- 2) Zniżanie się do człowieka, Bóg nie objawia się od razu w pełni swojej prawdy i majestatu. Bóg nie chce ani zniewalać ani pognebiać człowieka, choćby miał po temu tysiączne sposoby i środki.
- 3) Potęga i mądrość Boga coraz bardziej ukazują się otwartemu wobec prawdy człowiekowi w poznawczym doskonałym porządku wszechświata. W Jezusie Chrystusie, Bóg objawia tajniki i głębie swego serca, swej miłości, zamierzając ją „rozlać w sercach” ludzkich (por. Rzym 5,5) i obudzić w nich miłość wzajemną.

Przeżycie: Miłość może obudzić się tylko w wolności serca. Stąd absurdalne są twierdzenia o próbach „alienacji” człowieka przez Boga, czyli chęci jego zniewolenia, ograniczenia, wyzysku. Nikt nie respektuje wolności i godności człowieka w takim stopniu, jak Bóg, który objawia się. Wielkość Boga nie przytłacza, lecz jest warunkiem naszego wyniesienia.

Zadanie: Objawienie się Pana angażuje człowieka w najwyższym stopniu by porwać go i przysposobić do pełni życia. Bóg budzi w nas wszystkie ukryte siły i sprawności zwłaszcza gdy żąda zaufania, oddania i ofiary. Tylko małoduszni i leniwego serca kapitulują. Czy odkrywałeś już swoje możliwości w obliczu objawiającego się Pana?

Niedziela I po Objawieniu — 12 stycznia

Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie.

Niedziela II po Objawieniu — 19 stycznia

W CHRYSZCIE JEZUSIE OBJAWIA SIĘ MIŁOŚĆ

Wstęp: W swoim zbliżeniu się do człowieka Bóg zachowuje absolutną niezależność: „Myśli moje nie są myślami waszymi ani wasze drogi drogami moimi” (Iz 55,8). Prawda i moce, jakie Pan objawia, są innego, wyższego porządku, ale mogą być ogarniane przez człowieka stopniowo i cierpliwie, przez znaki.

Pouczenie: Człowiek, istota rozumna, potrafi przy dobrej woli i szczerym wysiłku poznać choć tylko w sposób ograniczony i cząstkowy.

- 1) Wielkość Boga, Jego potęgę i mądrość, opiewa i wielbi, cała ziemia (introit, ofertorium). Bóg nie lubi objawiać swej potęgi i mądrości dodatkowo, w sposób szokujący i podniecający ludzką ciekawość oraz pragnienie nadzwyczajności. W świecie zjawiskowym nie ma zresztą środków adekwatnych.
- 2) W Jezusie Chrystusie zechciał Bóg objawić szczególnie to, czego trudno dopatrzeć się człowiekowi w świecie zjawisko-

wym: nieskończoną miłość, z wszystkimi jej pochodnymi darami i mocami. Najistotniejszym motywem całego życia Chrystusa, także Jego niezwykłych czynów, była miłość Ojca i ludzi. Nic innego nie mogło sprowokować cudów Jezusa.

- 3) W obliczu najgłębszego objawienia się Boga miłości nieodzowna jest postawa otwartości i oddania: „Kto nie przyjmie Królestwa Bożego jak dziecko, nie wejdzie do niego” (Łk. 18, 17; Mt. 18, 3). W tym duchu Maryja zaleca: „Wykonajcie wszystko, cokolwiek wam powie”. (Ewangelia).
- 4) W objawieniu swojej miłości Bóg nie pozwala sobie narzucić żadnych reguł ani zechceń ludzkich, zwłaszcza małodusznych i ciasnych.

Przeżycie: Kto przyjmuje objawienie się Królestwa miłości w Chrystusie bez zastrzeżeń, ten wnosi otrzymane dary tego Królestwa — bogate i różnorodne — w życie. W ten sposób stajemy się jakby wtórnym objawieniem się Pana w świecie naszego czasu (por. lekcję mszalną).

Zadanie: „Nie nazywam was (już) sługami...; was nazwałem przyjaciółmi, bo objawiłem wam wszystko, co usłyszałem od Ojca” (J. 15, 5). Czy zabiegasz na codzień o tę najzaszczytniejszą i najgodniejszą przyjaźń Pana?

Niedziela III po Objawieniu — 26 stycznia

Temat dowolny.

III. Okres przedpościa

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 2 lutego

KRÓLESTWO BOŻE PORYWAJĄ GWAŁTOWNICY

Wstęp: Warunkiem zbliżenia się do Królestwa Bożego w Jezusie Chrystusie są określone postawy duchowe. Przedpoście uświadamia ich nieodzowność. Dzisiejsza liturgia mówi o rzetelnym zaangażowaniu i zrywie wewnętrznym (lekcja, ewangelia).

Pouczenie: Bóg, jako Pełnia życia, zbliżając się do człowieka, nie usypia ani nie paraliżuje duchowo, lecz wnosi do duszy głęboki, nie-nasycony niepokój nieskończoności oraz pobudza do wytrwałego, celowego wysiłku.

- 1) Apel Chrystusa, skierowany do człowieka, angażuje każdego osobiście w najprawdziwszym rozumieniu słowa, podobnie jak konkurencja sportowa zawodnika (lekcja) lub ciężka praca w winnicy chętnego pracownika (ewangelia).
- 2) Łudzi się ten, kto sądzi, że Królestwo zdobywa się łatwo bez wysiłku i ofiary, albo na podstawie jakichś przywilejów i tradycji (lekcja).
- 3) Moce Królestwa Bożego porywają ku sobie tylko „gwałtownicy” łamiący wszelkie zewnętrzne i wewnętrzne przeszkody i trudności (por. Mt. 11, 12). Apel Boga żywego, świadomie przyjęty, umiłowany (introit), budzi w nich najpiękniejsze zdolności, nieraz utajone.

Przeżycie: Pomimo skażenia grzechowego, zryw ku Królestwu nie jest ani urojeniem ani zuchwałością. Zniżenie się Boga Miłości budzi najgłębsze nadzieje, nawet wśród utrapienia spowodowanego przez grzechy (introit, gradual).

Zadanie: Do zawodów sportowych nikt nie zaprawia się ani nie sposobi dopiero w wieku dojrzałym lub starości. Błądzi i ryzykuje ten, kto sam zgłasza się do winnicy Pana dopiero o godzinie 11-tej, nrzed końcem — niewiadomym — życia, choć słyszy głos Pana już o godzinie 1-szej swego życia! Królestwo Boże nie jest magazynem rupieci i braków życiowych. Budźmy w sobie świadomość tego na codzień!

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 9 lutego

MOCE KRÓLESTWA DOCIERAJĄ DO OTWARTEJ DUSZY

Wstęp: Druga postawa warunkująca przyjęcie mocy Królestwa w Chrystusie Panu, to chłodna otwartość. Chodzi o „zasiew” nowych sił i wartości, których brak w duszy ludzkiej, zwłaszcza po skażeniu grzechowym.

Pouczenie: Jezus Chrystus staje przed człowiekiem nie jako górnik który dąży ziemię i wydobywa z niej ukryte skarby. Chrystus jest jako siewca, który rzuca ziarno na glebę duszy ludzkiej.

- 1) Ziarno Królestwa jest wyborne, nieskażone, nabrzmiałe twórczymi mocami kształtującymi, które oczyszczają, uszlachetniają, ubogacają do niepojętej pełni i dojrzałości, (ew.).
- 2) Ziarno potrzebuje gleby, dobrze przygotowanej i otwartej by mogło zakiełkować i owocować. Gleba duszy ludzkiej jest w oczach Chrystusa z natury przysposobiona i godna, by mogła przyjąć zasiew najwyższych i najbogatszych wartości i mocy.
- 3) Chrystus zna równocześnie dobrze opory i słabości skażonego grzechem serca ludzkiego. Ale posiada On również przedziwne sposoby i środki uświadamiania duszy ludzkiej tego, z czym do niej się zniża (gradual, traktus). Staje przed ludźmi jako „moc mający” i zadziwia (por. Mt. 7, 28—29; J. 7, 46).

Przeżycie: Jakże niezwykle przemiany dokonały się w duszach Nikodema, Samarytanki. Szawła apostoła! Szczególnie u Pawła żywiołowa chłonność duchowa zwróciła się od uczonych w Piśmie, których był żarliwym uczniem, do Słowa Wcielonego i tyle wydała owocu (por. lekcję).

Zadanie: Przyjęcie „słowa życia wiecznego” (J. 6, 69) powoduje głębokie i dalekosiężne konsekwencje. Dlatego wymaga wielkiej odwagi, zdeterminowania, ofiarności. Dużo ludzi odrzuca Chrystusa z lęku, wygodnictwa, lenistwa duchowego i małoduszności. O jaką postawę ty zabiegasz na codzień? Czy masz odwagę otworzyć się przed Chrystusem?

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 16 lutego

JEZUS CHRYSTUS OBJAWIA KRÓLESTWO MIŁOŚCI

Wstęp: Najistotniejszym warunkiem ogarnięcia mocy i światła Królestwa Bożego jest postawa miłości. Kto nie miłuje, ten nie ma dostępu do Jezusa Chrystusa. Jednakże jaka miłość zbliża do Chrystusa i jednoczy z Nim?

Pouczenie: Jest rzeczą bezsprzeczną, że Jezus naucza i wnosi w życie ludzkie nową miłość. Kto przyporządkowuje pojęciu miłości „starą treść” i obiegową orientację, nie może pojąć „szerokości i długości, wysokości i głębi” miłości, która jest w Chrystusie. (Ef. 3, 18).

- 1) Miłość „starego” porządku ogląda się za przedmiotem, który może ją ubogacić i uszczęśliwić. Wczytuje ona często w przedmiot umiłowania wartości nieistniejące, stąd jest często zawiedziona. Miłość stara jest zaborcza, egoistyczna, nawet brutalna wobec przedmiotu pożądania i usiłuje naginać go do swych pragnień i pożądań. Człowiek starego porządku jest tyle wart, co przedmiot jego umiłowania i na ogół nie uszlachetnia się ani ubogaca prawdziwie.
- 2) Miłość nowego porządku w Jezusie Chrystusie jest w sobie samej przebogata, życzliwa, łaskawa. Nie ogląda się za ubogaceniem siebie, lecz wypatruje, kogo mogłaby ubogacić sobą. Oddaje się umiłowanemu, aż do najwyższej ofiary życia (Ewangelia). Miłowany zaś zyskuje nieskończenie, bo Miłujący jest przebogaty.
- 3) Człowiek nie posiada z siebie nowej miłości, ale przyjmuje ją jako dar (por. 1 J. 4,10). Bez tej miłości jest „niczym” (por. lekcję). Ale gdy ją posiadzie, zyskuje skarby i moce, których może potem udzielać innym i pełnić najważniejsze przykazanie Ewangelii P. Jezusa.

Przeżycie: Ślepiec spod Jerycha wyczuwał w przechodzącym Zbawicielu Miłość uosobioną, obecną wśród ludzi. Zapragnął ogarnąć tę Miłość i został „uzdrowiony”. zapewne także z pojmowania zacieśnionego miłości wg starego porządku.

Zadanie: Kto pragnie „poznać” Chrystusa czyli ogarnąć Go w całym błogosławnym bogactwie i prawdzie, musi często prosić: „Panie, żebym przejrzał”. (Ewaneglia). Pan zaś nasycy i zaspakaja pragnących (antyfona po Komunii).

IV. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 23 lutego

Pasterskie pouczenie o pijaństwie

Niedziela II Wielkiego Postu — 2 marca

CHRYSTUS WZYWA DO PRZEMIANY SERCA

Wstęp: Pierwsze wezwanie Chrystusa dotyczy zasadniczej przemiany wewnętrznej: „Nawróćcie się, czyńcie pokutę” (Mt. 4, 17). Bez tej przemiany nie można przyjąć Królestwa Bożego (J. 3,5). W liturgii wezwanie do „metanoi” rozbrzmiewa szczególnie w Wielkim Poście, od Środy Popielcowej począwszy.

Pouczenie: Skażenie grzechu pierworodnego zachwiało równowagę i harmonię dążeń duszy ludzkiej. Człowiek zwraca się często ku stworzeniom w nieuporządkowany sposób, zapominając lub nawet przeciwstawiając się Bogu.

- 1) Jezus Chrystus, po 30 latach życia na ziemi, znajduje u Ojca najwyższe upodobanie (ewangelia). Nie tylko objawia i wnosi w świat jako Syn Boży miłość Ojca (J. 3,16), ale równocześnie jako Syn Człowieczy, uczy, jak należy miłować świat, zgodnie z wolą Ojca—Stwórcy.
- 2) Świat stworzony, w którym żyjemy i którego częstkę stanowimy, jest dla człowieka miejscem dojrzewania i próby. Nie może on przesłaniać człowiekowi Boga. Nieuporządkowane umiłowanie świata zagraża zniewoleniem i oddaleniem od Boga, w końcu zatraceniem.
- 3) Wskutek grzesznych umiłowań i nadużyć świata przemiana serca ku wolności synów światłości jest trudnym zadaniem, ale — przy pomocy łaski — możliwym do wykonania. Chrystus nie uczy nienawiści do świata, lub nim pogardzać, lecz miłować dzieło Boże w duchu Bożym. W tej miłości człowiek uświęca się (lekcja).

Przeżycie: Współcześnie młodzież ma zwielokrotnione szanse poznania miłości i życzliwości Boga w dziele stworzenia (nauki ścisłe, turystyka). Podziwiany ład wszechświata powinien budzić u młodzieży pragnienie włączenia się w Boży ład duchowy.

Zadanie: Chrześcijanin zabiega przez praktyki „pokutne”: zalecane przez Kościół, o zachowanie i umocnienie wolności wewnętrznej. Jest ona warunkiem zdobycia i zachowania najwyższych mocy i wartości Królestwa.

Niedziela III Wielkiego Postu — 9 marca

CHRYSTUS UŚWIADAMIA DZIAŁANIE MOCY CIEMNOŚCI

Wstęp: Przemiana serca w duchu Ewaneglii jest trudna i żmudna, nie tylko ze względu na skażenie grzechów, lecz również wskutek działania szatana. Chrystus ujawnił kuszenie nawet w stosunku do Niego (ewangelia I niedzieli!).

Pouczenie: Szatan, zbuntowany przeciw Bogu i odrzucony, jest księciem anty — królestwa ciemności i rozkładu, zakłamania i zniszczenia. Pełen niepokoju i nienawiści, nietwórczy i pozbawiony wszelkich wartości, sieje zamęt i zgubę (giabellein).

- 1) Szatan nienawidzi nie tylko Boga, ale i dzieł Bożych, świata i człowieka. Dlatego usiłuje zniszczyć te dzieła i pograżyć. Kusi człowieka do samowoli i buntu, budząc w sercu pychę i podniecając zmysłowe pożądanie (bezwstyd i zachłanność).
- 2) Szatan nie zaprzestaje zwodzenia i kuszenia nawet wobec tych, w których odrodzonej duszy Chrystus zapoczątkował Królestwo łaski i wolności. Nieczujnych i zadufanych w sobie pogrąża szatan w gorszej niewoli i zaślepieniu (ewangelia, lekcja).
- 3) Jednakże bliskość Boga zapewnia czujnym i szukającym wyzwolenia opiekę i pomoc (śpiewy mszalne od I niedzieli Ps. 90) szczególnie w darze Komunii św. Kto pragnie darów i mocy Królestwa, ten może z „syna buntu” stać się „synem światłości”. (lekcja).

Przeżycie Zwycięska i życzliwa obecność Królestwa Bożego w Jezusie Chrystusie nie dopuszcza zwątpienia w obliczu najgorszych po-

kuszeń i okazji grzechowych: Nie bójcie się: Jam zwyciężył świat" (J. 16,33).

Zadanie: Słowem i przykładem Chrystus wzywa i zachęca swoich przyjaciół i przybranych braci do stałej czujności i bezkompromisowości w walce z pokusami ducha zatrącenia.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 16 marca

Temat dowolny.

Niedziela I Męki Pańskiej — 23 marca

JEZUS CHRYSTUS POŚREDNICZY MIĘDZY BOGIEM I LUDŹMI

Wstęp: Bóg chce ratować spośród zbuntowanych przez grzech stworzeń każdego, kto tego pragnie. Dokonuje tego przez ustanowionego Pośrednika, Swego wcielonego Syna, Jezusa Chrystusa (por. 1 Tym. 2,5—6).

Pouczenie: Pomimo buntu grzechowego Bóg „nie ma w nienawiści niczego, co stworzył” (Mądr. 11, 25). Nienawiść jest oznaką bezsilności: wywodzi się ona z bezsilności szatana. W Bogu jest tylko Miłość, cierpliwa i łaskawa, niezgłębiona i niewyczerpana.

- 1) Moc Boga jest nieograniczona i straszliwa. Mogłaby zniszczyć w momencie wszystko, co Bogu się sprzeciwia. Bóg nie może jednak zaprzeczać Sobie samemu; przez miłość, która stwarza, chce ratować, odradzać. Jezus Chrystus jest objawieniem Miłości wśród ludzi.
- 2) Jezus stał przed światem czysty, nieskalany grzechem, Święty (ewangelia). Szatan „książe tego świata”, nie ma w Nim niczego, żadnego prawa ani punktu zaczepienia (J. 14,30). Dlatego to Chrystus skupia na sobie bezsilną nienawiść szatana i jego popleczników.
- 3) Przez swoje oddane Ojcu życie, zwłaszcza przez swoją Ofiarę, śmierć krzyżową, która miała być pogażeniem Chrystusa, Zbawiciel utwierdza nierozdzielnie swoje pośrednictwo między Ojcem i ludźmi (lekcja) w wolności decyzji każdy musi sam zabiegać o udział w pośrednictwie zbawczym Chrystusa.

Przeżycie: W jakim stopniu żyjemy na codzień świadomością, że pośrednictwo Jezusa Chrystusa uobecnia się wśród nas — wczoraj, dzisiaj i aż do skończenia czasów, szczególnie w Tajemnicy Eucharystycznej! Każda Msza św. wciąga nas w błogosławiony zasięg zbawczego pośrednictwa łaski w Chrystusie Jezusie.

Zadanie: Czy staramy się o coraz doskonalsze i pełniejsze uczestnictwo we Mszy św., by ubogacić się nieustannie dobrami pośrednictwa Chrystusa i kształtować coraz bardziej własne życie duchowe w duchu Chrystusowym?

Niedziela Męki Pańskiej — II — 30 marca

Czytanie Pasji.

V. Okres Wielkanocy

Wielkanoc — 6 kwietnia

PAN ZMARTWYCHWSTAŁ PRAWDZIWIE (Łk. 24,34).

Wstęp: Chrześcijaństwo wywodzi się z faktu Zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Przedtem było życie ukryte i publiczne Jezusa, szla-

chętne i czyste. Były słowa i nauki mądre niezrównane i niedoścignione. Były czyny dobroci i miłosierdzia, zadziwiające i przekonujące. Ale wszystko to nie mogło zapewnić żywotności niespożytej chrześcijaństwa (Kościoła).

Pouczenie: Zmartwychwstanie oznacza, że Ten, który żył i działał jako człowiek, zmarł w pełni sił śmiercią gwałtowną, został pogrzebany w grobie opieczętowanym i strzeżonym, ale trzeciego dnia wyszedł z grobu, żywy, w nowym ciele, przedziwnie odmieniony i już nieśmiertelny.

- 1) Fakt zmartwychwstania czyli powrotu do życia w ludzkim ciele i to po śmierci poprzedzonej piekielnie wyreżyserowaną męczarnią, musi conajmniej zastanawiać. Dzisiaj medycyna żyje nadzieją możliwości skutecznego przedłużania życia ludzkiego, lub nawet ożywienia po śmierci klinicznej.
- 2) Fakt zmartwychwstania Chrystusa jednak napotyka od początku na niesłychane opory. Jest tak zaciekle zaprzeczany i zwalczany. Wielu świadków zmartwychwstania przypłaciło jego głoszenie śmiercią męczeńską. Gdyby zwykły człowiek „zmartwychwstał”, ludzkość cieszyłaby się ogromnie. Zastrzeżenia i opory budzi prawda, że to Bóg Wcielony zmartwychwstał!
- 3) Fakt zmartwychwstania Chrystusa świadczy, że nawet zbrodnia bogobójstwa nie może powstrzymać Boga od postanowienia przebóstwiania świata. Dotyczy to także współczesnych głosicieli „śmierci Boga”. Miłość Boga bowiem, wyrażona we Wcielaniu i Ofierze krzyżowej, przewyższa wszystko, nawet najpotworniejsze zaślepienie, i nienawiść, zasiane w duszach ludzkich przez szatana.

Przeżycie: Chrystus zmartwychwstały żyje i nie należy do historii, do przeszłości. Kościół wielbi w świątecznej liturgii nie tyle jawną moc Boga, ile raczej Jego dobroć i miłosierdzie (graduał). Ten, który stwarza codzień miliardy istnień, nie ma problemu, ze wskrzeszeniem człowieka. Natomiast porusza do głębi to, że nie ma siły, któraby mogła powstrzymać Boga od raz podjętego dzieła zbawienia ludzi!

Zadanie: Tajemnica wielkanocna musi dokonywać się stale w nas samych, którzy jesteśmy związani z Panem przez chrzest. Czy pilnie i cierpliwie w tym współdziałamy razem z Panem Jezusem?

Poniedziałek Wielkanocny — 7 kwietnia

ŚWIADKOWIE ZMARTWYCHWSTAŁEGO

Wstęp: Pan zmartwychwstał bez świadków, w ciszy poranka wielkanocnego. Bóg jest zbyt poważny, także w swoim dziele zbawienia, by miał czynić cokolwiek dla pustego pokazu. Mówimy nie o świadkach zmartwychwstania, lecz o świadkach Zmartwychwstałego.

Pouczenie: Nieskrepowany już czasem i przestrzenią, Pan ukazał się wielokrotnie wybranym uczniom — przyjaciółom, zanim wrócił do chwały Ojca. — U jednych utwierdził radosne zaczątki wiary, u innych musiał przewycięzać wątpliwości i niewiarę. Pozwalał się dotykać, pokazywać ślady ran krzyżowych, spożywał wspólne posiłki..

- 1) Spotkania uczniów z zmartwychwstałym Panem miały zawsze charakter osobisty, także gdy miały miejsce w gromadzie. Jezus wie najlepiej, jak zawodne i płytkie jest bezosobowe oddziaływanie masowe. Chrystus chce przekonać do Siebie osobiście, każdego na inny sposób (np. Piotr, uczniowie z Emaus).
- 2) Pan Jezus, zmartwychwstały i uwielbiony kształtuje sobie świadków we wszystkich czasach i na wielu miejscach, nie tylko spośród uczniów z czasu publicznej działalności (np. Szczepan, Szawel). Przez Ducha świętego objawia powołanym swe tajemnice.
- 3) Także dzisiaj Zbawiciel szuka świadków — nie swego zmartwychwstania, ale prawdy, że on Zmartwychwstały żyje i działa. Chociaż żył na ziemi w określonym czasie i miejscu, od chwili zmartwychwstania nie należy już tylko do historii, jak inni ludzie, ale jest Pan historii. Wypełnia wszystkie czasy i zbliża się do każdego człowieka.

Przeżycia: Najbardziej bezpośrednio spotykamy się z Panem zmartwychwstałym uwielbionym w Sakramentach św. i łączymy się w Ofierze świętej. Jak wspaniała jest świadomość, że Chrystus, łaskawy i przemożny, któremu „dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi” (Mt. 28,19), cierpliwie i z miłością zabiega o to, by każde otwarte serce wciągnąć w orbitę swego zbawczego dzieła!

Zadanie: „Jednej rzeczy tylko potrzeba: (Łk. 10,41) by Pan Zmartwychwstały także nas mógł kształtować na wiernych świadków swojej przedziwnej Tajemnicy wielkanocnej.

Niedziela I po Wielkanocy — 13 kwietnia

ŚWIADKOWIE W SPOŁECZNOŚCI KOŚCIOŁA

Wstęp: W Bożej ekonomii zbawienia człowiek sam w sobie jest wielką wartością (por. Mt. 16,28), zwłaszcza gdy osiągnie zamierzoną przez Boga pełnię dojrzałości i życia. Jednak dojrzewanie każdego człowieka i wypełnienie powołania życiowego dokonuje się wśród społeczności ludzkiej.

Pouczenie: Także wartości religijne są udzielane z woli Boga w społeczności, ustanowionej w tym celu przez Jezusa Chrystusa: w Kościele świętym. Z różnych względów „poza Kościołem nie może być zbawionym”.

- 1) Zbawiciel nie mógł ryzykować przekazania nieogarnionego bogactwa wartości i mocy Królestwa Bożego poszczególnym ludziom. Nikt nie potrafi tego bogactwa ogarnąć ani w pełni ani w sposób trwały i upewniony (ograniczoność, zmienność i chwiejność psychiki ludzkiej, różnorodność usposobień i struktur psychicznych, skażenie grzechowe). Stąd ustanowienie Kościoła, a w Kościele hierarchicznego kapłaństwa, różnych powołań i charyzmatów.
- 2) Zbawiciel doceniał znaczenie społecznego wsparcia w pogłębianiu życia religijnego (szacunek dla tradycji religijnej). Bezpośrednie objawienia są rzadkie (Tomasz niewierny). Bóg uwypukla rolę społecznego świadectwa za Królestwem (lekcja).

- 3) Szatan wykorzystuje oczywiście również braki i wypaczenia społecznego przekazu wartości Bożych (samowola w interpretacji prawdy, fanatyzm sekciarski). W obliczu dziejów doświadczeń Kościoła czuwa nad czystością świadectwa za Chrystusem.

Przeżycie: Przykład Tomasza apostoła zachęca do krytycyzmu, ale równocześnie przestrzega przed lekceważeniem poważnego, społecznego świadectwa o prawdzie.

Zadanie: Prawdziwy chrześcijanin poznaje współczesne sposoby i środki świadczenia (dekret soborowy o apostołstwie wiernych świeckich, wskazania „społecznej krucjaty miłości”).

Niedziela II po Wielkanocy — 20 kwietnia

Niedziela powołań — pouczenie pasterskie

Niedziela III po Wielkanocy — 27 kwietnia

Temat dowolny.

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja.

Pouczenie pasterskie na temat: „Aktu oddania”

Niedziela IV po Wielkanocy — 4 maja

DUCH ŚWIĘTY DOPEŁNIA DZIEŁA CHRYSTUSA

Wstęp: Przez swoją śmierć krzyżową i zmartwychwstanie Jezus Chrystus wykonał swoje posłannictwo: zjednoczył w sobie nasze człowieczeństwo nierozzerwalnie z Bogiem. Utwierdzenie owoców dzieła Wcielenia i Odkupienia, czyli mocy i wartości Królestwa Bożego w przybranym Ludzie Bożym jest zadaniem Ducha świętego Pocieszyciela.

Pouczenie: Pan Jezus zapowiedział wyraźnie przysłanie Ducha Pocieszyciela. Zbawiciel wiedział najlepiej, jak trudno przychodziło Mu zbliżyć zrozumienie i ogarnięcie darów Królestwa nawet ludziom dobrej woli, gromadzie uczniów apostołów.

- 1) Moce i skarby Królestwa są innego — nie przyrodzonego porządku. Nie mogą one być ani wyrażone ani przedłożone adekwatnie przy pomocy środków materialnych (doczesnych).
- 2) Chociaż Chrystus ubogi i pokorny, używał tylko „środków ubogich”, uczniowie nie potrafili dotrzeć do duchowych wartości Bożych, zatrzymuje się nad tym, co zmysłowo dostrzegalne. Nie mogli przed zesłaniem Ducha św. „znieść” wielu rzeczy, jakie Chrystus chciał im powiedzieć (por. ewangelie).
- 3) Stąd lepiej było dla uczniów, że Chrystus „odszedł” widzialnie, aby mógł działać niewidzialnie przez Ducha Pocieszyciela. Jedynie na tej drodze człowiek jest zdolny zrozumieć lepiej Boże zamierzenia i przyjąć pełną miarę dóbr i darów Ojca światełości (lekcja).

Przeżycie: Liturgia wielbi Boga za „wielkie rzeczy”, które Pan czyni ludziom „ofertorium”. Są to dobra bez porównania większe i wspanialsze aniżeli wszystko, czym Zbawiciel mógłby ubogacić naszą dolę doczesną, według naszych życzeń (apostołowie przed zesłaniem Ducha św., Dz. Ap. 1,6).

Zadanie: Właśnie zrozumienia zadań i dzieła Ducha Pocieszyciela wymaga od nas, od każdego zasadniczej przemiany myślenia i wartościowania („metanoia”), byśmy „patrząc widzieli i słuchając słyszeli i rozumieli” (por. Mt 13,13). Modlitwa o łaskę tej przemiany wyraża się często w liturgi Kościoła.

Niedziela V po Wielkanocy — 11 maja

Temat dowolny.

Niedziela VI po Wielkanocy — 18 maja

Pouczenie pasterskie w sprawie Międzynarodowego Dnia Środków Przekazu Społecznego.

VI. Okres po Pięćdziesiątnicy Paschalnej

Zesłanie Ducha św. — 25 maja

DUCH ŚWIĘTY W KOŚCIELE I DUSZY LUDZKIEJ

Wstęp: Obietnica Zesłania Ducha Pocieszyciela została dopełniona w pięćdziesiąty dzień po zmartwychwstaniu Chrystusa. Choć i temu zapoczątkowaniu działalności Ducha Pocieszyciela, towarzyszyły niezwykle znaki, nie miały one nic wspólnego ani bliskiego z modnym współcześnie tzw. „mocnym uderzeniem”.

Pouczenie: Posłannictwo Ducha Świętego odnosi się do wartości duchowych, którymi mają być ubogacone dusze ludzkie, odkupione przez Jezusa i skupione w Kościele Jego świętym.

- 1) W przeobstwieciu dusz ludzkich Bóg angażuje jak najmniej zmysłową stronę natury ludzkiej. Mnożenie i potęgowanie bodźców zmysłowych nie tylko nie wspiera, ale przeciwnie — utrudnia dostęp do wartości duchowych nadprzyrodzonych. Przed Bogiem potrzebą najpierw wewnętrznego uciszenia.
- 2) Duch Święty jako Miłość uosobiona nie oślepia ani nie osłabia, chociaż Bóg ma w tym względzie nieograniczone środki. Dary miłości bowiem mogą być przyjęte w pełnej wolności wewnętrznej. Dlatego w stosunku do Ducha św. decyduje w dużej mierze postawa otwarta i chłonna „skupienie modlitewne apostołów”. (Dz. 1,14).
- 3) Duch Święty darzy bogatym pokojem Bożym, światłem prawdy, przedziwnymi mocami, udziałem w najgłębszym życiu Bożym (por. Konstytucja o Kościele nn 7,22, 4,40). Wszystkie te i inne dary zapewniają zarówno coraz większą dojrzałość wewnętrzną, jak i wieczną, prężną młodość (dowodem dzieje Kościoła, życie ludzi świętych).

Przeżycie: Choć i przyjęcie darów Ducha św. może dokonać się jedynie w całkowitej wolności, to jednak w zniżeniu się Ducha Pocieszyciela zastanawia i wstrząsa prawda o dokonywującym się równocześnie sędzie (ewangelia II święta). Wśród darów Ducha świętego jest także dar bojaźni Bożej (nie strachu)!

Zadanie: Skoro Bóg tak bardzo poważnie traktuje człowieka, że podejmuje aż tyle dla jego zbawienia, to i człowiek musi brać poważnie także Boga i Jego miłość. Twój stosunek do Boga nie wyrokuje o Bogu, lecz osądza ciebie samego!

Uroczystość Trójcy świętej — 1 czerwca

TAJEMNICA BOGA TRÓJJEDYNEGO

Wstęp: Podobało się Bogu udzielić ludziom pewnych wglądów w Tajemnicę Istoty Bożej. Chodzi już nie tylko o to, czy Bóg jest, lecz o to, jaki jest Sam w sobie. Bogu nie wystarczy przekonywać człowieka, że istnieje i działa naprawdę. Pragnie uradować ludzkie serca objawieniem głębi swego życia.

Pouczenie: Ukoronowaniem liturgicznego przeżycia tajemnic Wcielenia, Odkupienia i uświęcenia jest zbliżenie najbliższej tajemnicy wiary, mianowicie Tajemnicy Trójcy świętej.

- 1) Bóg nie obawia się objawiać ludziom, jakim jest, choć wie, jak trudno i jak mało człowiek potrafi ogarnąć w tym względzie. Bóg pozostaje zawsze dla ludzkiego umysłu i serca nieogarnioną Tajemnicą.
- 2) Chrześcijańska nauka zwłaszcza o Trójcy świętej nie jest wynikiem spekulacji ani dowolnym tworem wyobraźni, lecz opiera się na objawieniu Jezusa Chrystusa, Syna Bożego (por. Mt. 11,27; J. 1,18).
- 3) Prawda o Trójcy świętej posiada dla chrześcijanina swoje najbardziej obiektywne potwierdzenie w dziełach stworzenia, Odkupienia i Uświęcenia (introit).

Przeżycia: Wierzący człowiek, jest pomimo ograniczoności ludzkiego poznania, wdzięczny Bogu za pierwociny poznania Największej Tajemnicy. W swojej liturgii Kościół wielbi Boga za częściowe objawienie majestatu i chwały wielkości i łaskowości Boga Trójjedyne.

Zadanie: Czy prawda o Bogu w Trójcy świętej Jedynym uskrzydla twoją duszę i wypełnia ją poczuciem mocy i światła, podobnie jak to było u znanego o. de Foucauld, który wśród przedśmiertnych boleści powtarzał: „Boże, wystarczy mi, Twoja chwała”! Skoro Pan jest tak wielki i wspaniały, Ewangelia Królestwa nie jest baśnią ani iluzją.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha św. — 8 czerwca

SAKRAMENT JEDNOŚCI I MIŁOŚCI

Wstęp: W liturgii Kościoła zdają się nieraz występować paradoksy. Po uroczystości Trójcy świętej, uwypuklającej nieogarniony majestat Boży, Kościół święci tajemnicę Boga utajonego w Eucharystii, która zdaje się wyrażać skrajne upokorzenie się i uniżenie Pana. Żyjemy w oktawie Bożego Ciała.

Pouczenie: Odnośnie do największych tajemnic Królestwa Bożego należy pamiętać szczególnie o słowie: „Moje myśli nie są myślami waszymi” (Iz. 55,7). Ludzkie nawyki i formy myślenia tak niedoskonałe i uwarunkowane różnymi względami, zawodzą, gdy usiłujemy ogarnąć Boże tajemnice.

- 1) Gdy Bóg łączy się ze stworzonym światem zjawiskowym (Wcielenie), trzeba pamiętać, że nie materia wzbogaca Boga, lecz Bóg ubogaca materię. Najmniejsza postać materii zyskuje wtedy niepomierne i staje się nosicielem życia i mocy Bożej.

- 2) Spodobało się Bogu udzielać ludziom pod postacią chleba i wina, czyli w najbardziej — nie wyszukany, prosty i dostępny sposób. To my ludzie sądzymy, że to oznacza uniżenie się Boga. Tymczasem dla Boga jest istotne, że tylko On potrafi pod najskromniejszą postacią udzielać tyle twórczej miłości, którą nie szuka swego, ale chce służyć, nie oślepiając i nie zniewalając.
- 3) Pan Jezus przemienił w swoje Ciało i Krew nie gotowe towary, lecz chleb i wino, które człowiek przetwarza z naturalnych darów Bożych. Także w dzieło swojej suwerennej miłości Bóg wprzaga z najwyższym aspektem człowieka, podnosząc jej wartość i godność.
- 4) Dar Miłości, udzielany w Eucharystii każdemu spragnionemu jednocy przyjmujących w jedną Rodzinę — Kościół święty. Przyjęta miłość skłania do wzajemnego udzielania sobie jej owoców. Jest to warunek jej zachowania i wzrostu, a zarazem najpierwsze i największe przykazanie dla Bożego ludu.

Przeżycie: Któż może się gorszyć z tego lub zastrzegać przed tym, że Bóg zechciał aż tak zbliżyć się do swego ludu? Nikt nie potrafi udzielić człowiekowi tak, jak to czyni nasz Bóg, nieogarniony, bo każdy człowiek w sobie jest ograniczony w możliwościach.

Zadanie: Częsta Komunia św., właściwie pojmowana i przyjmowana, to nie przejaw wypaczonej dewocji, lecz najgłębsza i najbardziej naturalna potrzeba duszy, spragnionej pełni życia. Czy potrafisz już radować się z tego szczerze i korzystać często? Stół Pana jest zastawiony, zaproszenie do Królestwa skierowane — do każdego!

Niedziela III po Zesłaniu Ducha św. — 15 czerwca

SERCE JEZUSA — OSTOJA I WZÓR

Wstęp: Ludzie ulegają w życiu wodzom i przewodnikom, chociaż wielu chętnie zastrzega się przed ich potrzebą i pozuje na samodzielnych. U jednych przywódców ceni się wiedzę i spryt, u innych w wyniku „mocy”, bez rozumnych przesłanek. Wielu przywódców zawodzi.

Pouczenie: Jezus Chrystus chętnie nazywał się „dobrym pasterzem”, który miłuje swoje „owce” i poświęca się za nie aż do ofiary życia. Samo posłannictwo wyznacza Chrystusowi rolę przewodnika ludzi (posłannictwo od Ojca).

- 1) Chrystus jest „drogą”, czyli przewodnikiem ku najwyższemu wartościom Królestwa Bożego. „Dobry pasterz” to coś więcej niż przeciętny wódz. Chrystus jest najczystszy i najdoskonalszym ideałem przewodnika dusz ludzkich (por. wypowiedź racjonalisty L. Kolakowskiego).
- 2) Dobry pasterz ma najmądrzejsze rozeznanie obiektywnej prawdy i celu życia, a nie głosi urojeń. Odznacza się więcej niż nieustępliwa, „żelazną wolą” w prowadzeniu do celu. Wreszcie ma „serce”, czyli miłość ofiarną i życzliwość nie zrażoną nawet skutkiem niewdzięczności „owiec”.
- 3) Z niewyczerpanych źródeł Serca Jezusa każdy może brać moce oczyszczające i ubogacające (teksty mszalne ze święta Serca Jezusowego i III niedz.). Jezus doprowadził tych, którzy Mu zaufali, bezwzględnie do Królestwa Ojca, nawet pomimo przeszkód ze strony szatana.

Przeżycie: Pan Jezus gardzi mocami gwałtu, nacisku i brutalnego zniewolenia, a przeciwstawia w swym Sercu wszystkim rozprzegającym i niszczącym mocom jedynie twórcze moce Miłości. Dobry Pasterz szuka, a nie ściga zagubionej owcy.

Zadanie: Nasze serca stają się według Serca Jezusowego, gdy walcząc ze złem i „lękając sprawiedliwości” (Mt. 5,6), powoli i cierpliwie wzbogacamy je mocami i skarbami Pana. Czy masz już w tym względzie jasno określony plan życiowy? Czy może wolisz powołać się beztrudno doraźną improwizacją lub nastrojami?

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha św. — 22 czerwca

Temat dowolny.

— W lipcu i sierpniu, ze względu na wakacje letnie, nie przewiduje się odrębnych nauk dla młodzieży, uczestniczącej we Mszy św. w różnych warunkach.

Niedziela XV po Zesłaniu Ducha św. — 7 września

NOWE SIŁY KRÓLESTWA BOŻEGO W ŚWIECIE

Wstęp: Wskrzeszenie zmarłego z Naim dokonał Chrystus jednym aktem woli, wyrażonym w kilku słowach. Nic nie zdradzało żadnego wysiłku lub zmagania u Zbawiciela. Dla suwerennej, nieograniczonej mocy stwórczej Boga nie było tu problemu.

Pouczenie: Posłannictwo Chrystusa odnosi się jednak w pierwszym rzędzie do dziedziny duchowej, a dopiero wtórnie dotyczy ono także ciała (materii). Chrystus pragnie w większym stopniu ukażać swoją moc w odrodzeniu duchowego życia człowieka.

- 1) Jest rzeczą pewną, że Zbawiciel wnosi w świat nieogarnione i odradzające moce odnośnie do życia duchowego człowieka. Jezus potrafi nie tylko wskrzesić zmarłych cieleśnie, ale pragnie przede wszystkim odrodzić tych, których ubezwładnia i jakby uśmierca grzech. Tu jednak potrzeba zgody i współdziałania ludzkiego.
- 2) Grzech jest chorobą i rozkładem duszy. Człowiek, skażony i przeżarty grzechem w sobie samym, rozkłada również życie naokoło siebie. W lekcji jest przykładowo napiętnowany grzech pychy i wyniosłości wobec innych. One to tak często wprowadzają niepokój we współżycie ludzkie i czynią je trudnym, nieznośnym.
- 3) Kto przyjmuje własnowolnie od Chrystusa nowe siły ducha, ten pozwala też prowadzić się Duchowi (lekcja). Znaczy to, że staje się on czujny i baczny wobec pokus i własnej słabości, a równocześnie rozsiewa naokoło siebie dobre owoce Królestwa. Odrodzenie ducha przez moce Boże stanowi zysk nie tylko osobisty, ale również zysk całej społeczności Kościoła, a nawet ludzkości.

Przeżycie: „A co człowiek sieje, to i żąć będzie” (Lekcja). Przeciw pyśle i wyniosłości zabezpiecza najlepiej żywciliwa, braterska posługa innym w potrzebach duszy i ciała (duch „Społecznej Krujaty Miłości”).

Zadanie: Z radością i wdzięcznością chcemy pozwolić Chrystusowi — by ubogacił nas w duchu nowymi twórczymi siłami Królestwa Bożego. Zmarłego cieleśnie mógł Chrystus wkrześć bez pytania o zgodę. Natomiast duchowo odradzać może Zbawiciel tylko tego, kto tego pragnie i o to prosi (introit, ofertorium).

Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha św. — 14 września

MOCE KRÓLESTWA KSZTAŁTUJĄ KULTURĘ ŻYCIA

Wstęp: Określone wartości, przyjęte przez człowieka, kształtują jego psychikę, zachowanie oraz znajdują wyraz zewnętrzny w obyczajach i wytworach. W ten sposób tworzy się kultura życia i współżycia ludzkiego. Jakie są wartości wyznawane, taka jest kultura ludzka. Brak wartości pociągą za sobą zwyrodnienie i barbarzyństwo.

Pouczenie: Jezus Chrystus wnosi w życie ludzkie najwyższe i najsłabsze, a zarazem najpowszechniejsze wartości, ważne dla wszystkich ludzi i wszystkich czasów. Jezus jest ideałem najwyższej kultury duchowej.

- 1) W Chrystusie Jezusie, Synu Boga żywego, napotyka człowiek dobrej woli prawdę, dobro i piękno (najwyższe wartości poznawcze, moralne i estetyczne). Czerpanie z tych bogactw Chrystusowych jest warunkiem kształtowania się wewnętrznego człowieka (lekcja), który może doskonalić siebie i współżycie ludzkie.
- 2) Kultura życia prawdziwie chrześcijańskiego, czyli ukształtowanego w duchu Chrystusowym, wyraża się szczególnie w czci Boga, pokornym poczuciu własnej godności i poszanowania dla bliźnich (por. Konstytucję o Kościele w świecie współczesnym nn. 55—61).
- 3) W obliczu bogactw Chrystusowych obnaża się żałośnie ciasnota umysłu, pycha, zawiść, zachłanność i inne wady, które tkwią u postaw braku prawdziwej kultury umysłu i serca (przeciwnicy Chrystusa: ewangelia).

Przeżycie: Wiek młodzieńczy charakteryzuje często niewypaczony jeszcze i świeży zmysł spostrzegania braków rzetelnej kultury duchowej u innych, obłudnej pozy, lakierowanego chamstwa i podłości. Nie wystarczy jednak zadawać się jałowym krytycyzmem, dowcipnym szyderstwem, a potem wcześniej ulegać wygodnemu konformizmowi lub po prostu kultowi braku kultury.

Zadanie: Rzetelna kultura serca i umysłu jest owocem wytrwałej i cierpliwej pracy nad sobą, wielkiej dyscypliny wewnętrznej, konsekwentnego kruszenia w sobie wrodzonego egoizmu. Bacz pilnie i uczciwie, czy w tobie kształtuje się porządný człowiek, czy też obłuda!

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha św. — 21 września

„BŁOGOSŁAWIONY LUD, KTÓREGO BOGIEM JEST PAN”

Wstęp: Dzieje ludzkie mówią o wielu religiach, w których uwypukla się cześć Boga strasznego majestatu, wyniosłego i niedostępnego. panującego w zaświatach. Także Izrael wyrażał w swoim kulcie niedościgną wielkość i świętość Boga oddalonego od człowieka, którego obciąża brzemień grzechu.

Pouczenie: Dopiero w Jezusie Chrystusie, w którym Bóg „wybrał sobie na dziedzictwo” nowy lud wybrany i zechciał być Bogiem tego ludu (gradual), objawiło się, jak Pan pragnie być bliskim dla wszystkich ludzi.

- 1) W Jezusie Chrystusie zbliża się do ludzi Bóg nie tylko jako moc i mądrość nieograniczona, lecz szczególnie jako Miłość, która „jest i działa ponad wszystkim, przez wszystkich i we wszystkich (lekcja). Ludzie, nawet wierzący, nie mogą łatwo uwierzyć w tak łaskawe i poufale zniżenie się Boga (ewangelia).
- 2) Paweł apostoł, jako Szawel, wierny tradycjom narodu swego z początku opierał się żywiołowo nowej koncepcji Boga wśród nas ludzi. Potem nawrócony, stał się bez reszty „więźniem w Panu” (lekcja) czyli głosicielem nowej, urzekającej tajemnicy: cały oddał się w służbę Ewangelii Pana.
- 3) Gdy Bóg odnosi się do ludzi „z wysoka”, mogą oni wierzyć, że dosięga ich błogosławieństwo wszechmocnego i mądrego Boga. Gdy jednak Bóg staje żywy i miłościwy między ludźmi w Chrystusie, co więcej — gdy zamieszkuje w ich sercu, to ludzie muszą uwierzyć, że Miłość sama zniżyła się do nich. I ta Miłość staje się odtąd w duszach odkupionych najwyższą i twórczą zasadą życia i odrodzenia (lekcja) oraz najpierwszym prawem moralnym (ewangelia).

Przeżycie: Zniżenie się Miłości do ludzi obowiązuje. Miłość przyjęta musi wyrażać się w jedności braterskiej, pokornej i cierplivej służebności wzajemnej (lekcja). Bóg bliski i oddany chce dzisiaj działać „przez wszystkich i we wszystkich”.

Zadanie: Jakie moce działają w twojej duszy? Czy są to moce dawnego porządku grzechu, czy też już nowe moce wyzwalającej miłości. Nie wystarczy jedynie ogólnie wyznawać Boga i Chrystusa, lecz trzeba w poczuciu nowych mocy miłości rozwiązywać codziennie konkretne sytuacje i wymagania życia.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha św. — 28 września

Temat dowolny.

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha św. — 5 października

„Tydzień Miłosierdzia” — materiał dostarczy Komisja Dobroczynności Episkopatu.

Niedziela XX po Zesłaniu Ducha św. — 12 października

CHRYSTUS WNOSI ŁAD BOŻY W ŻYCIE LUDZKIE

Wstęp: Już starożytni Grecy określali istotę wszechświata jako „kosmos”, czyli ład i porządek. Wszystko dzieje się według ustalonych praw, które myśliciele wczytywali w przyrodę, natchnieni zaś mężowie w Izraelu wywodzili z woli Boga, Stwórcy i Pana (np. niedzielny psalm 119, cytowany w introicie i antyfonie komunijnej). Człowiek z ograniczonymi możliwościami swojej „wolnej woli” nieraz wnosi zamieszanie w Boży ład świata, na swoją szkodę i zgubę, ale nie może go zniszczyć.

Pouczenie: Jednym z istotnych celów posłannictwa Chrystusa było uświadomienie ludziom istnienia Bożego ładu moralnego (przykazañ). Słowem i przykładem nakłaniał Jezus do ustanowienia i zachowania tego prawa i jego ducha.

- 1) Bóg daje prawo moralne jako Miłość nieskończona. Gdyby nie miłował człowieka, stworzyłby go niewolnym albo też położył jego samowoli i ostatecznej zgubie. Człowiek bowiem nie kieruje się jedynie instynktami, jak stworzenia nierozumne. Człowiek ma z natury dosyć uzdolnień i możliwości, by nadużywając nierozsądnie życia, zatracić siebie samego i innych.
- 2) Dlatego Ewangelia wzywa do rozsądku pilnego zgłębiania prawa Bożego (lekcja), jak to czynili już starożytni (ps. 118). Prawo Boże nie jest jarzmem. Ono domaga się czujności, dyscypliny a nawet ofiary. Wszystko to stanowi cenę prawdziwej wolności. Chętnie zachowuje prawo Boże ten, kto ma pełne zaufanie do Boga, Jego mądrości i życzliwości (Ewangelia).
- 3) Lekceważenie prawa Bożego przez grzech jest brakiem rozsądku. Nierozsądek zaś przynosi szkodę zarówno człowiekowi osobiście, jak i zbiorowo społeczności ludzkiej (Kościołowi, ludzkości), dziś w coraz większym wymiarze. Każdy grzech zwiększa potencjał zła w świecie i nie jest objęty (następstwem — osobistą i zbiorową pokutą, ofertorium).

Przeżycie: Bóg nie stworzył ludzi jako kukły bezwolne, choć może zniewolić każdego. Zaryzykował dar wolnej woli, bo ma zaufanie do człowieka i czyni go podobnym do Siebie. Nawet największy grzesznik może znaleźć przebaczenie i odrodzić się do nowego życia, oraz ustrzec od ostatecznego bankructwa.

Zadanie: Na czas doczesnej próby życia otrzymał tylko wstępne, cząstkowe moce i zdolności. Czy starasz się na codzień okazywać wiernym, by tak sposobić się na dzień otrzymania pełni mocy Królestwa? Jest to szansa jednorazowa. Zapowiedziano, że sługom niedbałym — niewiernym będzie odebrane wszystko — na wieki.

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha św. — 19 października

„Niedziela Misyjna” — materiał dostarczy Komisja Misyjna Episkopatu.

Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha św. — 26 października

JEZUS CHRYSTUS — KRÓL I PAN NOWEGO STWORZENIA

Wstęp: Określenia „Król i Pan” nabrzmiały w ciągu wieków różną treścią i budzą różne reakcje uczuciowe. Byli władcy różni: mądry i odpowiedzialni, albo głupi i źli. Obecnie odrzuca się dawny model przewodnictwa społecznego, albo ze względu na resentymenty dziejowe, albo ze względu na większą dojrzałość społeczną ludzi (tendencje demokratyczne).

Pouczenie: Jezus Chrystus jest już przed narodzeniem zwany, „Księciem pokoju, przyszłego wieku” (por. Iz. 9,6). W czasie doczesnego życia uderzyła wszystkich Jego więcej przyrodzona moc i wzniosłość. Przed Piłatem Jezus potwierdza, że jest Królem.

- 1) Królewska moc i chwała Chrystusa jest odbłaskiem chwały Boga Ojca. Jezus wnosi ją w świat stworzony na nowy sposób a nie czerpie jej z tego świata. To czynią władcy ziemscy: tym większą mają „moc i chwałę”, im więcej zażądają lub zabiorą poddanym.
- 2) Chrystus objawia nowe prawo prawdziwego królowania. Zbliża się do stworzeń nie po to, „aby Mu służyło, lecz aby sam służył” (Mt. 20,28), aż do ofiary życia na krzyżu. Ta nowa służba królewska zmierza do tego, by przybrane dzieci Światłości „życie miały i miały je w pełni” (J. 10,10).
- 3) Założeniem królestwa Chrystusa jest doprowadzenie ludzi do takiej dojrzałości, by mogli stać się współuczestnikami „dziełstwa Chrystusa” (por. Rz. 8,17) i zdobyć wieczny udział w Królestwie Boga, nie jako słudzy, ale jako przyjaciele (por. J. 15,15), których Pan ustanowił „nad wszystkimi dobrami swymi” (Mt. 24, 47).

Przeżycie: Absolutnym nieporozumieniem jest twierdzenie, że uznanie Chrystusa Królem oznacza zgodę na „alienację”, czyli bezwolne podporządkowanie, upokarzające zniewolenie, niewolniczy wyzysk człowieka przez Boga. To robią ludzie wobec siebie, także i dzisiaj. Według Boga człowiek jest powołany do prawdziwej wolności w Panu, jaką wysłużył nam Chrystus.

Zadanie: Udział w Królestwie Chrystusa kształtuje się już na ziemi w tym, kto jest związany na codzień z Panem w przyjaźni, zaufaniu i wiernym naśladowaniu.

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada.

POWOŁANIE POWSZECHNE DO ŚWIĘTOŚCI W JEZUSIE CHRYS- TUSIE

Wstęp: Przez swoje Wcielenie i Odkupienie Chrystus zapoczątkował już w tym świecie nowe „królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju” (prefacja ku czci Chrystusa Króla). Królestwo to rośnie i rozszerza się w duszach ludzkich, złączonych z Chrystusem. Istotą wewnętrznej przemiany dusz jest uświęcenie. (por. I Tes. 4,3).

Pouczenie: Kościół święty na ziemi jest świadom tego, że w wielu ludziach już za życia ziemskiego przyjaźń między Bogiem i człowiekiem osiągnęła wysoki stopień i głębię. Świętość serca, jako wynik zjednoczenia z Najświętszym, nie jest przywilejem tylko niektórych „powołanych”.

- 1) Kościół raduje się wizją nieprzebranej rzeszy Świętych i Błogosławionych Pana (lekcja). Obecna chwała „wybranych” u Boga stanowi dla każdego zachętę i upomnienie: nic nie świętego nie wnijdzie do Królestwa (por. Obj. 21,27). Powołanie do uświęcenia jest powszechne (Konstytucja o Kościele). Kto jednoczy się szczerze z Chrystusem, staje się święty (uświęcony).
- 2) Wizja rzeczy Świętych skłania nie do kopiowania, ale do naśladowania. Każdy człowiek jest inny w idei Bożej i w prawdziwym życiu. Uświęcenie każdego spełnia się w inny sposób, chociaż wszystkich razem pociągają ku sobie ten sam Bóg w Jezusie Chrystusie.

- 3) Świętość pogłębia się w nas nie wskutek jakiegoś nienaturalnego, szokującego sposobu życia i zachowania, lecz przeto, że trwamy i żyjemy w przyjaźni Boga oraz staramy się zachować z Nim jedność, pomimo różnych trudności życiowych („błogosławieństwa” — ewangelia). Świętość to po prostu bardziej godny człowieka sposób życia („humanior modus vivendi” — Konstytucja o Kościele, n. 40).

Przeżycie: Każdy człowiek, bogaty przyjaźnią Boga, powiększa potencjał dobra w świecie. Ile dobra i światła wniósł w życie i współżycie ludzkie choćby ostatnio drogi ludziom dobrej woli papież Jan XXIII! Światu i ludziom potrzeba dziś najbardziej ludzi przenikniętych prawdą, dobrem i miłością, które są z Boga.

Zadanie: „Mogli ci, mogły tamte, dlaczego nie mógłbyś i ty”!... (św. Augustyn). Czy budzi się w tobie już ta najszlachetniejsza postać ambicji? Jaki potencjał powiększa się już dzisiaj w tobie i przez ciebie: dobro czy zło? Czy doceniasz wstawieństwa błogosławionych Pana, szczególnie Najśw. Maryi Panny?

Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha św. — 2 listopada

PASCHALNY CHARAKTER ŚMIERCI CHRZEŚCIJANINA

Wstęp: Późna jesień i liturgia końca roku kościelnego kierują wzrok duszy ku rzeczom ostatecznym człowieka, szczególnie ku śmierci, która niepokoi jako odwieczna zagadka. Nie rozwiązuje tej zagadki ani lękliwe oddalenie myśli o śmierci. Wobec zjawiska śmierci także człowiek jest bezradny i bezsilny.

Pouczenie: Chrześcijanin, myślarz o śmierci, odnosi się zawsze do śmierci Chrystusa. Jezus zapowiadał także swoją śmierć, ale nigdy jako konieczność. Sam nie był wobec śmierci bezsilny. Nie tylko wskrzesił kilku zmarłych (ewangelia), ale także po swojej śmierci, dobrowolnie przyjętej, zmartwychwstał trzeciego dnia.

- 1) Kościół Chrystusowy i każdy rzetelny chrześcijanin czerpie z mocy i światła tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Chrystusa (por. I Kor. 15), czyli z tajemnicy Wielkanocnej (paschalnej). Do nowego życia w Chrystusie Jezusie dochodzimy przez uprzednią śmierć (obumarcie) wszystkiego, co jest w nas z dziedzictwa grzechu.
- 2) W śmierci chrześcijanina nie chodzi tylko o biologiczny koniec egzystencji. Ciało ludzkie umiera nie tylko ze względów fizjologicznych, lecz w następstwie grzechu. Gdy przez zjednoczenie z Chrystusem człowiek odradza się duchowo, także ciało jego zyskuje nowe życie, które w pełni objawi się w dniu zmartwychwstania.
- 3) Przez swoje dzieło zbawcze Chrystus „otworzył nam nową drogę, którą jeśli idziemy, życie i śmierć doznają uświęcenia i naberają nowego sensu ” (Konst. o Kościele w świecie, n. 22; por. też lekcję).

Przeżycie: Gdy mówimy o śmierci, łączymy ją zawsze ze śmiercią i zmartwychwstaniem naszego Pana i Zbawcy. Radując się zaś prawdą o zmartwychwstaniu i czerpiąc z niej nadzieję, pamiętamy o tym, że dopełnia się ona tylko poprzez stałe obumieranie grzechowi (lekcja).

Zadanie: Tajemnica wielkanocna dopełnia się w nas szczególnie w łączności z Ofiarą Mszy św., o ile uczestniczymy w niej w duchu liturgii świętej. Jest to zadanie całego życia: chodzi nie tylko o tzw. uświadomienie liturgiczne, lecz jeszcze bardziej o stałe łączenie naszego życia, w jego codziennym dopełnianiu z Jezusem Chrystusem i Jego Ofiarą.

Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha św. — 9 listopada

PIELGRZYMI DO DOMU OJCA

Wstęp: Niezwykle niespokojna i zmienna współczesność w jakiś sposób potwierdza chrześcijańskie rozumienie życia ludzkiego, mianowicie jako charakter pielgrzymowania. „Tu na ziemi nie mamy trwałej ojczyzny, lecz poszukujemy tej, którą ma nadejść”. (Hebr. 13,14). Nasze pielgrzymowanie do domu Ojca dopełnia się na ziemi.

Pouczenie: Z dzisiejszą niedzielą zbiega się uroczystość rocznicy konsekracji Archibazyliki Najśw. Zbawiciela na Lateranie rzymskim, matki wszystkich kościołów chrześcijańskich świata, (324). Teksty liturgiczne uzupełniają się.

- 1) W introwicie niedzielnym Bóg zapewnia: „Ja was wysłucham, i sprowadzę was do domu ze wszystkich krajów waszego wygnania” (Jer. 29,14). W lekcji świątecznej przed pielgrzymującymi ukazuje się wizja „nowego Jeruzalem”, jako przyszedłego „przybytku Boga z ludźmi”, w którym „sam Bóg z nimi zamieszka”, po uczynieniu wszystkiego „nowym” i ukojeniu wszelkiego cierpienia.
- 2) Swoje błogosławione zamieszkanie wśród ludzi zapoczątkowuje Bóg już na ziemi w Jezusie Chrystusie, który nawiedza każdy otwarty dom serca ludzkiego (ewangelia świąteczna). W każdym sercu pragnie Pan zasiać dobre ziarno swej łaski i miłości (ewangelia niedzielna). by owoce ducha Bożego promieniowały naokoło a spokój Chrystusowy rządził sercami (lekcja niedzielna).
- 3) Oczywiście szatan, wróg Boga i Jego wybranych, sieje zamęt w sercach i pragnie pielgrzymującym utrudnić drogę (ewangelia niedzielna). Bóg jednak zapewnia swoją pomoc i skuteczną opiekę, zwłaszcza gdy Go prosimy (antyfona niedzielna).

Przeżycie: Obecność Boża wśród Jego ludu wybranego jest źródłem radości i poczucia zabezpieczenia. Absurdalna była już koncepcja „oddalonego Boga” u deistów. Całkiem niezrozumiała zaś jest współczesna koncepcja „religii bez Boga” i śmierci Boga.

Zadanie: Trzeźwe poczucie pielgrzymującego charakteru życia zabezpiecza najlepiej przed pomysłkami i złudzeniami, niespodziankami i trudnościami drogi. Pogłębienie tego poczucia zapewnia na codzień spokojna i cierpliwa współpraca z Ojcem i Jego wolą, objawioną przez Chrystusa.

Niedziela XXV po Zesłaniu Ducha św. — 16 listopada

Temat dowolny.

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha św. — 23 listopada

KOŃCOWY ROZRACHUNEK Z BOGIEM

Wstęp: Jednym ze składników postawy chrześcijańskiej jest otwarte i cenne spojrzenie pełnej prawdzie w oczy. Chodzi także o

prawdę o życiu ludzkim. Od Boga wyszliśmy i do Boga wracamy. W podświadomości każdego człowieka żyje przeświadczenie, że jawne spotkanie z Bogiem jest także osądzeniem, i to na wieczność.

Pouczenie: Młody człowiek, przed którym życie ze wszystkimi możliwościami dopiero się otwiera, nie lubi zasadniczo sięgać wyobraźnią i myślą do ostatecznych dni życia i jego niewiadomego końca. W duchu Objawienia właściwie też chodzi o coś innego.

- 1) Chrześcijanin, który wie, że każdej chwili Pan może przyjść, zupełnie niespodzianie i powołać przed siebie, stara się brać poważnie każdy darowany dzień życia i dopełnić go według poznanej woli Bożej (lekcja). W rozeznaniu woli Boga trzeba stale dojrzewać przez łaskę i własny wysiłek. Strusia polityka chowania głowy w piasek zwłaszcza człowiekowi — jest niepoważna.
- 2) Zamysły i uczynki ludzkie pociągają za sobą zawsze skutki i następstwa, dobre albo złe i to nie tylko w życiu osobistym, ale także w wymiarze społecznym, a nawet kosmicznym. Człowiek odkrywa i podporządkowuje sobie coraz straszliwsze moce. Nadużycie tych sił wbrew woli Stwórcy, czyni perspektywę „końca świata” całkiem realną (ewangelia). Bóg nazbyt miłuje świat, by miał sam go zniszczyć. Dotąd już każde pokolenie ludzkie, mniej lub więcej, przeżywało skutki nadużyć i buntów grzechowych.

Przeżycie: W obliczu tragicznych powikłań i zawinień ludzkich chrześcijanin prawdziwy potrafi zachować chęć „do pełnego wytrwania w cierpliwości” jedynie w tym przeświadczeniu, że Ojciec „uwolnił nas spod władzy ciemności i przeniósł do Królestwa swego umiłowanego Syna, w którym mamy odkupienie” (lekcja).

Zadanie: Za przykładem Apostoła Kościół święty modli się i zabiega o to, byśmy dochodzili „do pełnego poznania woli” Boga i „postępowali w sposób godny Pana”. Każdy musi włączać się osobiście w tę modlitwę i czynne postępowanie, zgodne z wolą Ojca. Wówczas końcowy obrachunek z Bogiem nie jest sądem, lecz kończy się ostatecznym wyzwoleniem i nagrodą.

II. KAZANIA DLA DZIECI (c. d.)

II. Okres Bożego Narodzenia, Objawienia Pańskiego

Boże Narodzenie — 25 grudnia

DZIECKO ŻŁOBKIEM DLA PANA JEZUSA

1. Historia: Matka Boska i św. Józef szukają miejsca dla Pana Jezusa, (podkreślić, że Pan Jezus nie wymaga wielkich wygod dla siebie, nawet wystarczyło Betlejem).
2. Pan Jezus stał się człowiekiem (wcielił się — co to znaczy?)!
3. Jego przyjście do nas (w nasze ciało):
 - a) radość z powodu wybrania nas na mieszkanie,
 - b) będziemy naprawdę żłobkiem (w czasie Komunii św.),

- c) nas będzie coraz mniej, a Boga będzie w nas coraz więcej.
4. Co robimy, żeby być godnym żłobkiem, bez grzechu?

Uroczystość św. Szczepana — 26 grudnia

BYĆ ŚWIADECTWEM PANA JEZUSA

1. Porównanie wprowadzające: świadectwo szkolne świadczy o dziecku, samo dziecko świadczy o Panu Jezusie, jakby świadectwo P. Jezusa.
2. Siła bohaterskich czynów św. Szczepana (lekcja):
 - a) z miłości Pana Jezusa (opieka nad ubogimi),
 - b) z wiary w P. Jezusa (przemówienie Szczepana do wrogów Chrystusa),
 - c) z przebaczenia (P. Jezus na krzyżu — Szczepan wobec wrogów).
3. Potrzeba świadectw. Gdzie? W domu, w kościele, we wzorowej pobożności w każdej chwili w całym moim życiu. Samo dziecko ma być bardzo dobrym, a nie dostatecznym świadectwem Pana Jezusa.

Niedziela w Oktawie Bożego Narodzenia — 29 grudnia

Temat dowolny.

Nowy Rok — 1 stycznia 1969.

SZCZĘŚĆ BOŻE W NOWYM ROKU

1. Pełna radość w Nowym Roku tylko z Panem Jezusem i Jego Matką
 - a) radość z błogosławieństwa, jakiego udziela liturgia na nowy rok (wyjaśnić polskie, „Szczęść Boże”).
 - b) radość z nowych łask, nowych przeżyć religijnych.
2. Postanowienie roczne. Niech Bóg mi szczęści!
 - a) pracowitość (Bóg uświęca pracę i naukę dziecka)
 - b) zachowanie przykazań,
 - c) z Panem Bogiem i Maryją każdego dnia w Nowym Roku (modlitwa, pamięć o Bogu).

Niedziela po Oktawie Bożego Narodzenia — 5 stycznia

Temat dowolny.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

POZNAJEMY PANA JEZUSA RAZEM Z MĘDRCAMI

1. Historia szukających prawdy Mędrców: kierowali się obserwacją, rozumem (gwiazda, rozpoznanie znaków i śladów Boga w świecie) oraz kierowali się wiarą (uczczenie Boga w Dzieciątku).
2. Co to znaczy poznać Pana Jezusa?
 - a) uznać Go za Boga,
 - b) poznać Go w Liturgii, w pobożności wiernych,
 - c) czcić całym ciałem (rozumem jak Mędrcy, pokłonem jak Mędrcy).
3. Dziecko małym Mędrce na Mszy św. (poznaje Boga i Go czci).

Niedziela I po Objawieniu — 12 stycznia

PAN JEZUS CZŁONKIEM NASZEJ RODZINY

1. Rodzina Nazaretańska i Jej wzorowa atmosfera (Ewangelia).
 - a) człowieczeństwo Pana Jezusa,
 - b) Bóstwo Chrystusa (wydarzenie w świątyni).
2. Takimi członkami rodziny mamy być jak ON — Chrystus. Obiecał: „gdzie dwaj, lub trzej są zgromadzeni w imię moje, tam ja jestem wśród nich” (wyjaśnić gromadzenie się „w imię moje”).
3. Pan Jezus członkiem mojej rodziny, o ile ona zachowuje naukę Pana Jezusa. Postanowienie: moje staranie, aby w domu wszystko działa się „w imię Pana Jezusa”. (Pacierz, pozdrowienia religijne, znak krzyża nad chlebem, myśl o Bogu przed odrabianiem zadań szkolnych itd.).

Niedziela II po Objawieniu — 19 stycznia

PAN JEZUS PRZEMIENIA CAŁY ŚWIAT.

1. Cud w Kanie świadczy o wszechmocy Pana Jezusa
 - a) przemienia wodę w wino
 - b) przemienia towarzystwo weselne wewnętrznie przez swoją obecność.
2. Pan Jezus zmienia wygląd świata (budowle kościelne na Jego cześć, krzyże przydrożne) i naszego domu (obrazy święte, medaliki, różańce).
3. Pan Jezus chce być zawsze z nami i nas uświęcać i przemieniać
 - a) Jego obecność na uroczystościach domowych (nasze zachowanie),
 - b) czy nas przemienia, czy pozwalamy, aby był obecny w naszych dobrych uczynkach?

Niedziela III po Objawieniu — 26 stycznia

Temat dowolny

III. Okres Przedpościa

Niedziela Siedemdziesiątnicy — 2 lutego

PAN JEZUS PRZEMAWIA DO NAS W EWANGELII

1. Trzyletnia działalność P. Jezusa to przede wszystkim nauczanie — o dobrym Ojcu w niebie, o zbawieniu duszy itd.
2. P. Jezus przekazuje władzę nauczania swoim zastępcom — apostołom „Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody...”
3. P. Jezus przemawia do nas we Mszy św. (Gdy w kościele czyta się Pismo święte Chrystus Pan jest obecny w Swoim Słowie i sam mówi do nas Kl. 7).
4. P. Jezus przemawiający do nas w Ewangelii ma każdemu z osobna coś do powiedzenia: tobie coś innego i mnie coś innego. Im częściej

będziemy czytali Ewangelię, tym lepiej zrozumiemy, co Pan Jezus ma nam do powiedzenia.

„Jeśli mnie kto miłuje, będzie przestrzegał nauki mojej...” (J. 14,21).

Niedziela Sześćdziesiątnicy — 9 lutego

PAN JEZUS ZASIEWA BOŻE ZIARNO NA GLEBIE DUSZ NASZYCH

1. Każdy człowiek ma odmienny sposób nauczania. Pan Jezus nauczał przez przypowieści (por. Mt. 13,34).
2. Znaczenie przypowieści z dzisiejszej niedzieli Pan Jezus sam wyjaśnia, sam tłumaczy. „Ziarnem jest Słowo Boże...”
3. Słowo Boże dociera do nas różnymi drogami — przez naukę religii, kazanie niedzielne, rekolekcje, Pismo św. pouczenia rodziców, księdza — niekiedy nauczyciela.
4. Dziecko Boże ma obowiązek przyjmować przychodzące do niego Słowo Boże (por. Łk. 11,28; J. 8,47). Jak przyjmuję przychodzące do mnie Słowo Boże? — który rodzaj gleby z dzisiejszej Ewangelii przedstawia mnie? Dlaczego jestem takim rodzajem ziemi.
Będę zawsze uważnie wysłuchiwał się w dochodzące do mnie różnymi drogami Słowo Boże i szczerym sercem wypełniał to, co Pan Jezus ode mnie chce.

Niedziela Pięćdziesiątnicy — 16 lutego

PAN JEZUS NAS KOCHA

1. Dzisiejszą niedzielę możemy nazwać: Pieśnią miłości, ponieważ wszystkie teksty Mszy św.: Lekcja, Ewangelia, modlitwy mówią o wielkim znaczeniu prawdziwej miłości, dobroci względem stworzenia, o tym, że Jezus nas kocha.
 - a) Pan Jezus za swojego życia ziemskiego świadczył miłość ku ludziom słowem i czynem. Cuda przez Niego zdziałane są znakiem dobroci wobec ludzi (por. Mk. 7,37).
 - b) Pan Jezus także i nas kocha (por. Mk. 10,14). Jego nauka o miłości zachowała wartość i do naszych czasów (Sakramenty św. dla ludzi).
2. Miłość wymaga miłości (por. J. 13,35). Różne są sposoby świadczenia dobra w otoczeniu. W dzisiejszą niedzielę obchodzą swoje święto ludzie niewidomi... Zapoznam się z uczynkami miłosierdzia i któryś z nich będę realizować w bieżącym tygodniu. Por. DA. 8. „Kto mnie zaś miłuje, ten będzie umiłowany przez Ojca, a i Ja będę go miłował i objawię mu siebie”. (J. 14,21).

IV. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 23 lutego

PIJANY — TO TEŻ BLIŹNI

1. Rozmiary zła. Przerażająca wymowa statystyk...
Alkoholizm zagraża:
 - a) bezpieczeństwu jednostek,

- b) degeneruje pokolenia,
 - c) osłabia charakter człowieka,
 - d) obraża Boga.
2. Pismo św. o pijaństwie i pijakach.
 Łk. 21,34,
 1 P. 5,8,
 1 Kor. 6,9,
 1 Kor. 5,11.
3. Walka z alkoholizmem, bo pijany to też bliźni.
- a) podjąć wysiłki dla przezwyciężenia (wymienić jakie),
 - b) postawa Chrystusa Pana (por. J. 2,1—2),
 - c) błogosławieństwo dla rzucających pijaństwo (por. Rdz. 9, 20 nn).

Niedziela II Wielkiego Postu — 2 marca

PAN JEZUS POUCZA NAS O OJCU SWOIM I O DZIELE ZBAWIENIA

1. Pan Jezus uczył
 - a) że Bóg jest Duchem (por. J. 4,24),
 - b) o dobroci Ojca (por. Mt. 19,17), która przejawia się w tym, że wszystko powołał do istnienia, wszystkim się nadal opiekuje, o wszystko się troszczy. Przede wszystkim dobroć Boga okazuje się względem nas ludzi.
 - c) o miłości Ojca do świata — najdobitniej miłość — Ojca niebieskiego okazuje się w tym, że zesłał na ziemię swojego Syna (por. J. 3,16).
2. Pan Jezus mówi o swoim zadaniu: o zbawieniu dusz ludzkich (por. Łk. 19,10; J. 1,29) słowem i przykładem uczy nas postawy uwielbienia i wdzięczności wobec Ojca (por. J. 11,41; Łk. 22,19).
3. Dziecko Boże a Ojciec Niebieski — Moja postawa wierności — uwielbienia i wdzięczności Bogu za wszystko; za to, że jestem „Ciebie Boga, wysławiamy” — „Kiedy ranne wstają zorze”.

Niedziela III Wielkiego Postu — 9 marca

PAN JEZUS GŁOSI „KRÓLESTWO BOŻE”

1. Ważne miejsce w nauczaniu Pana Jezusa zajmuje prawda o „Królestwie Bożym” istniejącym tu na ziemi i w wieczności (por. KK 3). Wszyscy mogą należeć do Królestwa Bożego.
2. Cechy należących do Królestwa Bożego.
 - a) czyste serce.
 - b) odnawiać swoje życie (por. Mt. 3,2), przez pokutę, uczynki dobre, udział w Sakramentach św., a szczególnie przez częstą Komunię.
3. Celem życia człowieka na ziemi jest zbawić duszę — osiągnąć „Królestwo Boże” w wieczności. Podać, co należy czynić, aby je osiągnąć (por. Mt. 7,21; KK. 3,5,9).
4. Przeżywamy czas Wielkiego Postu. Trzeba się odrodzić do nowego życia. Co uczynić, aby wiernie trwać w „Królestwie Bożym” i aby być zawsze gotowym na osiągnięcie „Królestwa Niebieskiego” w

wieczności? Wypełnię przyrzeczenia z mojego Chrztu, który zapo-
czątkował moją przynależność do „Królestwa Bożego”.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 16 marca

Temat dowolny.

Niedziela I Męki Pańskiej — 25 marca

PAN JEZUS NASZYM POŚREDNIKIEM

1. Rozpoczynają się ostatnie dni przed Wielkim Tygodniem. Teksty Mszy św. coraz wyraźniej mówią o Męce i Śmierci Pana Jezusa, wskazują na Jego zbawczą rolę w historii ludzkości. Lekcja dzisiejszej Mszy św. mówi o Chrystusie, że jest „pośrednikiem” (dać wyjaśnienie pojęcia „pośrednik”).
2. Ewangelie świadczą o roli Jezusa jako Pośrednika i dla spełnienia tej roli został posłany przez Ojca Niebieskiego na ziemię. (por. 1 Tym. 2,5—6).
3. Chrystus sam —
 - a) stwierdza swoje pośrednictwo (por. 1,16,6).
 - b) wykonuje zadanie pośrednika: wstawia się za ludzkością, wyjednuje potrzebne łaski (por. 1,60,23).
 - c) najdobitniej wykonał swoje posłannictwo pośrednika przez Mękę, śmierć, Zmartwychwstanie i Wniebowstąpienie: pojednał ludzkość z Bogiem, pośredniczył między Bogiem a ludzkością.
4. Liturgia Kościoła wypowiada się za pośrednictwem Pana Jezusa — wszelkie modlitwy i prośby, jakie zanosi Kościół do Boga, śle przez Chrystusa Pana. Człowiek potrzebuje pośrednictwa Pana Jezusa.

Niedziela II Męki Pańskiej — 30 marca

Czytanie Pasji.

V Okres Wielkanocy

Wielkanoc — 6 kwietnia

PAN JEZUS ZMARTWYCHWSTAŁ

1. Liturgia wielkanocna przepełniona jest radością. Chrystus Pan powrócił z śmierci do życia. „Alleluja, Jezus żyje...” Zmartwychwstanie Chrystusa było radością do Najśw. Maryi Panny i Apostołów. Radość ta potęgowała się, bo Pan Jezus w tajemnicy Zmartwychwstania:
 - a) okazał moc, wyszedł z grobu żywy jako zwycięzca śmierci i szatana,
 - b) potwierdził Bożą prawdę, przyniesioną od Ojca z nieba (por. 1 Kor. 15,14).
2. Chrystus zmartwychwstały i dziś raduje swój Kościół:
 - a) odnosi zwycięstwo nad szatanem, grzechem w życiu dzieci — obrona przed zagrożeniami moralnymi,
 - b) prawda o zmartwychwstaniu utwierdza wiarę w duszach młodego pokolenia,

3. Radością z posiadania łaski i prawdy Bożej należy promieniować w swoim środowisku.

Poniedziałek Wielkanocny — 7 kwietnia

I MY ŚWIADKAMI ZMARTWYCHWSTANIA

1. Dziś przemawia do nas w lekcji św. Piotr jako świadek życia, nauki, śmierci i zmartwychwstania Chrystusa; św. Piotr i Apostołowie potwierdzili o tym swoim życiem i śmiercią.
2. Dzieje Kościoła św. ukazują nam i gronie dzieci świadków, którzy męczeńską śmiercią i życiem z wiary świadczą o Chrystusie zmartwychwstałym.
3. Jako ochrzczeni powołani jesteśmy do świadczenia w życiu o Chrystusie; i my jak Chrystus w drodze do Emaus, spotykamy na naszej drodze życia ludzi wątpiących, religijnie zaniedbanych. Naśladujemy Chrystusa. Spełniamy wobec nich uczynki miłosierdzia co do duszy (przypomnieć lekcje religii, podać dobrą książkę, dawać przykład żywej wiary).

Niedziela Biała — 13 kwietnia

PAN JEZUS WYPEŁNIA SWE POSŁANNICTWO

W KOŚCIELE SVOIM

1. Chrystus Pan przez swoje spotkania po zmartwychwstaniu przygotował apostołów do posłannictwa, jakie określił swojemu Kościołowi do spełnienia w świecie.
2. Chrystus i dziś spełnia swoje posłannictwo w Kościele, w którym nadal:
 - a) naucza nas przez liturgię Słowa, katechizację,
 - b) uświęca nas przez liturgię Ofiary i Sakramenty św.
 - c) prowadzi nas do nieba przez wskazania papieża i biskupów — encykliki i listy pasterskie.
3. W Kościele św., o którym Sobór poucza, że jest Ludem Bożym, każdy ma do spełnienia swoje posłannictwo. Inne ma posłannictwo papież, biskupi, kapłani, osoby zakonne i katolicy świeccy.
4. Nie tylko osobiście przyjmujemy otwartym sercem Słowo i łaskę Bożą, ale śmiałym czynem wiary i miłości mamy dowieść, że Jezus rzeczywiście „Pan nasz i Bóg nasz”.

Niedziela II po Wielkanocy — 20 kwietnia

Niedziela Powołań — temat dostarczy Komisja Episkopatu.

Niedziela III po Wielkanocy — 27 kwietnia

Temat dowolny

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja.

Materiał na tle „Aktu oddania się w macierzyńską niewolę miłości” z dnia 3 maja 1966 dostarczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela IV po Wielkanocy — 4 maja

PAN JEZUS POUCZA NAS O DUCHU ŚWIĘTYM

1. W Ewangelii Chrystus Pan zapowiada swoje odejście i zesłanie Ducha św. Kto to jest Duch Święty? Chrystus docenia działanie Ducha św. i zaleca nabożeństwo do Ducha św. (pierwsza nowenna).
2. Po co Duch św. zstąpił na apostołów?
 - a) aby przypomnieć naukę Chrystusa,
 - b) umocnić ich,
 - c) rozpalić w nich miłość i gorliwość.
3. Duch św. działa i dziś w Kościele:
 - a) strzeże wiary św.,
 - b) jest dawcą darów Ojca Niebieskiego, łask Bożych,
 - c) czyni nas dojrzałymi chrześcijanami przez Sakrament Bierzmo-
wania.
4. Zachęca do modlitwy do Ducha św. (przed nauką, przed podjęciem
ważnej decyzji, wyborem stanu itp.).

Niedziela V po Wielkanocy — 11 maja.

Temat dowolny.

Niedziela Wniebowstąpienia Pańskiego — 15 maja

PAN JEZUS PRZYGOTOWUJE NAM MIEJSCE W NIEBIE

- 1.) W Liturgii przeżywamy dziś chwałę Chrystusa, który spełniwszy na ziemi posłannictwo, jakie zlecił Mu Ojciec, powrócił znowu do nieba, aby i nam przygotować miejsce w domu Ojca.
2. Chrystus pouczał też kto może wejść do domu Ojca w niebie:
 - a) „Kto odrodzi się z wody i Ducha św.” — rozmowa z Nikodemem,
 - b) „... chowaj przykazania” — rozmowa z młodzieńcem,
 - c) Kto będzie miał szatę łaski — przypowieść o uczcie.
3. Chrystus pouczał o Królestwie Niebieskim w swoich przypowieściach, zapraszał wszystkich na wieczne godv w domu Ojca w niebie.
4. Chrystus i dziś poucza nas, co mamy czynić, a czego unikać, aby dojść do domu Ojca w niebie.

Niedziela VI po Wielkanocy — 18 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego.

Materiał prześle Komisja Episkopatu działająca w tym resorcie.

VI. Okres po Pięćdziesiątnicy Paschalnej

Uroczystość Zesłania Ducha Świętego — 25 maja

DUCH ŚWIĘTY ROZPALA I PORYWA SERCA APOSTOŁÓW

1. Duch Święty przychodzi w postaci wichru i ognia (dwa żywioły,

które mają ogromną moc. Potęgą tych żywiołów jest symbolem łask i darów Ducha św.).

2. Duch św. rozpała serca apostołów
 - a) darem pobożności — trwali na modlitwie,
 - b) darem bojaźni Bożej i Męstwa — bardziej się bali Boga niż ludzi (Dz. 5,29).
 - c) darem mądrości, rozumu, umiejętności i rady (Dz. 4,13).
3. Duch Święty porywa ich serca
 - a) do głoszenia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu,
 - b) do dawania świadectwa Zmartwychwstałemu Panu — nawet własnym życiem.
4. Dzieci za przykładem Apostołów rozpaleni i porwani łaską Ducha św. stają się apostołami — świadkami Pana Jezusa (por. Dz. 2, 12) w domu, na ulicy.

Poniedziałek Zesłania Ducha św. — 26 maja

DUCH ŚWIĘTY — NAUCZYCIEL

1. Mój nauczyciel — mądry, dobry, sprawiedliwy, najbardziej lubiany.
2. Pan Jezus obiecuje nam przysłać Nauczyciela, który wszystkiego nauczy i wszystko przypomni — Ducha Prawdy — Ducha świętego (J. 14,16).
3. Duch Prawdy przychodzi jak ogień, który oświeca umysły darem mądrości, rozumu, umiejętności, rady.
4. Duch św. pozostaje z nami na zawsze (Sobór Jerozolimski, Sobór Watykański II, nieomylność Papieża — dziełem Ducha św.).

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 1 czerwca

PAN JEZUS — SYN BOŻY RÓWNY OJCU I DUCHOWI ŚWIĘTEMU

1. Pan Jezus jest prawdziwym Bogiem równym swemu Ojcu (por. J. 10,30).
 - a) jest odwieczny jak Ojciec,
 - b) jest wszechmocny (cuda),
 - c) odpuszcza grzechy,
 - d) ma wszelką władzę (por. Mt 28,16).
2. Pan Jezus jest równy Duchowi świętemu
 - a) jest pełen Ducha św. (Łk. 4,1)
 - b) jest równy w świętości (por. J. 8,46)
 - c) jest równy w mądrości (Iz. 11,2; J. 1,47; 1 P. 2,21).
3. Znak krzyża św. — jest wyznaniem naszej wiary w równość Ojca i Syna i Ducha Świętego.

Uroczystość Bożego Ciała — 5 czerwca

PAN JEZUS KARMI NAS W SWOIM KOŚCIELE

1. Pan Bóg karmi naród wybrany na pustyni (manna — pokarm konieczny w drodze do ziemi obiecanej).

2. W drodze do nieba Pan Jezus
 - a) obiecał dać pokarm (J. 6,34; 6,51),
 - b) spełnia swą obietnicę (Mt. 26,26).
3. Pokarmu tego nigdy nie zabraknie (największą tragedią — brak pokarmu: głodujące dzieci w czasie wojny: w Indiach itp.) Jezu, Jezu, do mnie przyjdź...

Niedziela II po Zesłaniu Ducha św. — 8 czerwca

DZIECKO WOBEC JEZUSA EUCHARYSTYCZNEGO

1. Dzieci kochały Pana Jezusa i garnęły się do Niego (por. Mt. 19, 14). Pan Jezus często okazywał miłość Dzieciom (por. Mk. 7, 14; 8, 52; Mt. 17, 14).
2. Pan Jezus jest dziś też z nami i dziecko spotyka się z Panem Jezusem
 - a) w czasie Mszy św. (zwłaszcza podczas Ewangelii, Przeistoczenia, Komuni św.),
 - b) poza kościołem np. gdy kapłan idzie do chorego,
 - c) zawsze czeka Pan Jezus w tabernakulum,
 - d) ostatnie spotkanie z P. Jezusem na uczcie niebieskiej.
3. „Jezusa ukrytego mam w Sakramencie czcić...” (podać sposoby czci eucharystycznej).

Uroczystość Najśw. Serca P. Jezusa — 13 czerwca

NAJŚWIĘTSZE SERCE PANA JEZUSA — ŹRÓDŁEM MIŁOŚCI

1. P. Jezus miał serce ludzkie, które:
 - a) biło rytmicznie, spokojnie (np. gdy spał)
 - b) biło szybko, gdy cieszył się lub był zagniewany (por. Mt. 21,10; 23,13).
 - c) biło życzliwie i serdecznie (J. 11,33; Łk. 7,14; 8,25 itd.).
2. To serce zostało przebite włócznią (J. 19,34).
 - a) by nam niebo otworzyć (J. 10,15; 3,16; 1 Kor. 15,3).
 - b) by nam miłość najwyższą okazać (J. 13,1; 15,12).
3. Serce dziecka otwarte dla Pana Jezusa
 - a) na Jego naukę,
 - b) na Jego przyjście,

„Uczyn serca nasze według serca Twego”.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha św. — 15 czerwca

PAN JEZUS DOBRYM PASTERZEM LUDU BOŻEGO

1. Pasterze Palestyńscy (Król Dawid: Ps. 77,10).
2. Pan Jezus jako Dobry Pasterz kocha swoje owieczki,
 - a) troszczy się o nie,
 - b) broni w niebezpieczeństwie,
 - c) oddaje życie za owieczki (J. 10,11—14).
3. Owieczki wobec swego pasterza.

- a) znają swojego pasterza,
 - b) słuchają jego głosu,
 - c) idą za jego wezwaniem.
4. Dziecko i Dobry Pasterz
- a) Czy znam swego Pasterza (Religia, Pismo św. itd.),
 - b) Czy słucham Jego głosu (rodzice, przełożeni, sumienie),
 - c) Czy idę za Nim (wypełnienie przykazań).
- Dobry Pasterzu — pójde za Tobą.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha św. — 22 czerwca

Temat dowolny

Niedziela V po Zesłaniu Ducha św. — 29 czerwca (Urocz. św. Piotra i Pawła)

DWA FILARY CHRYSZTUSOWEGO KOŚCIOŁA

- 1) Samson a niewzruszone filary Kościoła św., którymi są Piotr i Paweł.
- 2) Święty Piotr — epoka, której bramy piekielne nie zniszczą,
 - a) odważnie głosi naukę Chrystusową (Dz. 5,29),
 - b) oddaje życie za Chrystusa.
3. Św. Paweł — naczynie wybrane.
 - a) największy misjonarz — sam mówi co przecierpiał dla Chrystusa (2 Kor. 11, 16).
 - b) życie swoje oddaje za Chrystusa,
 - c) Na tych filarach Kościół stać będzie niewzruszenie do końca świata. Ty jesteś częścią Kościoła Chrystusowego, cegiełką ogromnej budowli wzniesionej na fundamencie wielkich Apostołów Piotra i Pawła.

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha św. — 6 lipca

PAN JEZUS DZIAŁA WŚRÓD LUDZI PRZESZ SWOICH ZASTĘPCÓW

1. Pan Jezus troszczy się o swój lud (Ewangelia). Ludzie szukali Prawdy. Pan Jezus zaspokoili ich głód poznania Prawdy, ale wzbudził w nich inny głód poznania i spełnienia woli Bożej. Nie zapomniał i o ciele wiernego ludu. Cud rozmnożenia chleba, daleka zapowiedź ustanowienia Eucharystii.
2. Następcy Apostołów i uczniów — biskupi i kapłani. Dziś ludzie też szukają Prawdy. Znajdują ją w Kościele. Z woli Chrystusa szafarzami Prawdy są biskupi i kapłani. Nauczają Lud Boży, przekazują mu łaski Boże i karmią go w drodze do nieba (Ewangelia).
3. Nasz ks. Biskup i nasz Ks. Proboszcz. Naszych duszpasterzy dał nam Chrystus. Co ja o nich mam wiedzieć? Jak im mogę pomóc? Najgorsza, to obojętność!

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha św. — 13 lipca

BĄDŹCIE APOSTOŁAMI MIŁOŚCI

1. Należę do Chrystusa (Ewangelia)

Chrzest włączył mnie do szlachetnego drzewa. Jestem złączony z Chrystusem. Zbawiciel mnie ożywia! Dzięki temu mogę przynosić „dobre owoce”. Szczególnie mam się troszczyć o wierność Bogu i miłość bliźniego.

2. Jestem apostołem miłości.
Apostoł miłości działa wśród swoich kolegów. Pokazuje jak trzeba żyć w łączności z Chrystusem: w domu i na ulicy. Jest dla innych przewodnikiem, „światłością”.
3. Postanowienie apostoła miłości.
Chcę zebrać dla Chrystusa dużo owoców miłości bliźniego. Zbawiciel mi w tym pomoże, bo jestem z Nim złączony!

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha św. — 20 lipca

Temat dowolny

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha św. — 27 lipca

BĄDŹCIE ZWIASTUNAMI POKOJU

1. Dlaczego Pan Jezus płakał nad Jerozolimą? (Ewangelia)
Bo miasto to, „nie poznało czasu swego nawiedzenia”. Było wybrane a łaskę Bożą odrzuciło. Za to miało stracić pokój, być zniszczone. Każdą łaskę trzeba wykorzystać. Źródłem łaski jest Chrystus.
2. Pan Jezus jest „Miłośnikiem” pokoju. Chrystus przemawia z kart Pisma św. i przez Swoich namiestników, że pokój wewnętrzny w duszach i zewnętrzny w świecie, to owoc sprawiedliwości” wewnętrznej.
3. W jaki sposób mam przyczynić się do pokoju? Mam czuwać nad swoim językiem, bo on sieje wszelkie niepokoje. Jest źródłem nienawiści i wojen. Chcę być siewcą pokoju w moim otoczeniu.

Niedziela X po Zesłaniu Ducha św. — 3 sierpnia

MIEJCIE DUCHA POKORY

1. Duch Święty działa w nas. Duch św. udziela każdemu wewnętrznych darów, które mają być wykorzystane i dla innych. On jest siłą jednoczącą. Kościół czyni świętym. Celnik jest przykładem jak pokora „usprawiedliwia” i uświęca.
2. Człowiek pokorny, to święty —
„Służebnica Pańska, Słudzy Boży — święci w Kościele, to przykłady pokory, wierności, służby Bogu i bliźniemu.
3. „Społeczna Krucjata Miłości”.
Chcę być wiernym podjętym zobowiązaniom. Chcę innym służyć Świadcząc solidarnością religijną życia. Chcę zwalczać nienawiść pokorą i miłością.

Niedziela XI po Zesłaniu Duchą św. — 10 sierpnia

POMAGAJMY INNYM W OTWIERANIU SIĘ NA BOGA

1. Pan Jezus wiedział, że kto chce być w niebie musi z Bogiem żyć już tu na ziemi. W tym celu pomagał ludziom w znajdowaniu Go. (Wyjaśnić słowo „EFFETA” — otwórz się z Ewangelii, chodzi nie tylko o zdolność słyszenia i mówienia, ale przede wszystkim, o to, by serce ludzkie było otwarte dla Boga).

2. Św. Paweł (lekcja) po swoim nawróceniu był posłuszny Panu Bogu („łaska Boża nie okazała się we mnie próżną”) i wzorem Jezusa starał się o to, by wszyscy ludzie pragnęli Boga. Pomagał im w otwieraniu serc na przykazania i przestrogi Boże, usuwał ich niemotę na głos Jezusa Eucharystycznego i na wołanie Ducha Świętego, aby nie „uwierzyli na próżno”.
3. Dla każdego z nas na Chrzcie św. Pan Jezus powiedział: Effeta — otwórz się dla Boga oraz staraj się być
 - a) sam pełen Boga (codzienna modlitwa, niedzielna msza św., Komunia św.),
 - b) pomagać innym w otwieraniu się na Boga (np. przez uczynki miłosierne do duszy w zasięgu codziennych czynności: przekonywać błądzących we wierze, upominać grzeszących, chętnie dawać urazy).

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

MARYJA WNIEBOWZIĘTA — KRÓLOWA ŚWIATA

1. Co nam mówi dzisiejszy formularz mszalny o Maryi? Wybrana przez Boga — „położę nieprzyjaźń...” (Ofertorium). Zapowiedziana przez proroków — „Błogosławionaś Ty, Córko przez Pana (lekcja). Najśw. Maryja Panna sama o sobie: „Błogosławioną zwać mnie będą...” (Ewangelia i Komunia).
Św. Jan w Apokalipsie: „Niewiasta obleczona w słońce...” (Introit).
2. Maryja Wniebowzięta Królową. Nie podlegała grzechowi pierworodnemu, więc i karze za ten grzech. Chrystus chciał, by ludzie mieli Królowę — Orędowniczkę, Matkę Kościoła. Wniebowzięcie, to objęcie tronu Królowej — Orędowniczki przez Maryję.
3. Jak my, czcimy Maryję — Królowę Wniebowziętą? Odpusty, pielgrzymki, poświęcenia ziół, modlitwy. Co ja uczynię dla uwielbienia Królowej Wniebowziętej?

Niedziela XII po Zesłaniu Ducha św. — 17 sierpnia

BĄDŹ SŁONECZNY

1. Nieomylnym znakiem miłości do Boga (pierwsze i najważniejsze przykazanie) jest szczerą miłość do każdego człowieka, zwłaszcza potrzebującego (por. Ewangelię — rozwinąć).
2. Pan Jezus jest miłosiernym Samarytaninem:
 - a) przez całe swoje życie
 - b) w Sakramentach św. (Chrzest, Pokuta, Komunia św.).
3. Do mnie mówi Pan Jezus: „Idź, a czyn podobnie!”
 - a) Wińniśmy kochać wszystkich ludzi, bo każdy człowiek jest moim bratem. Mam być słoneczny nie tylko dla tych, których znam, ale i dla obcych, a nawet nieprzyjaciół,
 - b) Mam okazać miłość czynem: koledze, który nam się nie podoba, lub którego nie lubimy, albo staruszkowi niedołężnemu, kalece, choremu...
 - c) w jaki sposób? Przez radosny uśmiech, dobre słowo, pozdrowienie, przysługę, kwiaty...

Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha św. — 24 sierpnia

WDZIĘCZNOŚĆ NA CODZIEŃ

1. Wdzięczność jest jedną z najważniejszych cech dziecka Bożego. Nie zna jej dziecko samolubne i szukające tylko siebie.

2. Pan Jezus wychowuje nas w duchu wdzięczności (por. Ewangelię) za-smucił się, gdy tylko jeden przyszedł podziękować. Winniśmy dzię-kować Panu Bogu „zawsze i wszędzie”. (Prefacja).
 - a) za całe swoje życie (bez Boga nie mógłbym żyć):
 - b) za świat, który stworzył (przyroda jest książką z obrazami, jaką dał nam Bóg Ojciec, abyśmy z niej wyczytali prawdę o istnieniu świata wyższego, Bożego czyli Duchowego).
 - c) za godność dziecka Bożego (Kościół, Sakramenty św., rok święty, sam Zbawiciel — wszystko istnieje dla nas i nam jest dane, abyś-my mogli osiągnąć szczęście wieczne).
3. Bądźmy wdzięczni każdemu, który wyświadczył nam jakiegokolwiek dobro, zwłaszcza rodzicom i dobroczyńcom (pozdrowienie na ulicy, pamięć o innych, chętna pomoc). Dobroczyńcy niech będą dla nas czymś godnym szacunku... Oznaką szlachetności dziecka Bożego, jest wdzięczność względem Boga i ludzi...

Uroczystość Matki Boskiej Częstochowskiej — 26 sierpnia

STOLICA KRÓLOWEJ I MATKI

1. Jasna Góra jest wybraną Stolicą Maryi: stamtąd przemawia do nas jak Matka i Królowa (Królewski płaszcz i korona w obrazie jasno-górskim) zachęca nas, by nabożeństwo do Niej kształtowało nasze życie (lekcja).
2. Tak jak w Kanie Galilejskiej (ewangelia) Maryja ukazuje się naszą najlepszą Matką (w obrazie pielgrzymującym Jej czujne i pełne troski oczy):
 - a) w dziejach naszego Narodu
 - b) w walce z zagrożeniami
 - c) w życiu każdego z nas.
3. Jest Pośredniczką u tronu Pana Jezusa i Doradczynią: „Wykonajcie wszystko, cokolwiek wam powie”.

Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha św. — 31 sierpnia

Temat dowolny.

Niedziela XV po Zesłaniu Ducha św. — 7 września

DZIECKO BOŻE W ŚWIECIE WSPÓŁCZESNYM

1. Cud wskrzeszenia świadczy o tym, że Pan Jezus jest Panem życia:
 - a) przywraca młodzieńcowi życie
 - b) oddaje go żywego matce
2. Chrystus budzi uśpione dusze do nowego życia (w Sakramentach św.) i karmi je swoim Ciałem, „wydanym za życie świata” (antyfona na Komunię) — oddaje nas w opiekę Matce Kościoła.
3. Chrystus pragnie działać ożywiająco z letargu grzechów także przez nas: umocnieni w życiu nadprzyrodzonym, mamy zabiegać o jego rozwój i promieniować nim na innych. Czy pozwalamy aby Jezus objawiał się innym w naszych codziennych sprawach?
4. „Mając życie Ducha, pozwólmy też Duchowi siebie prowadzić” (lek-cja). Jeden drugiego brzemiona noście, w czynieniu dobrze nie bądź-cie opieszali, czyńcie dobrze wszystkim!

Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha św. — 14 września

DZIECKO BOŻE CHRYSZTUSOWYM DŻENTELMENEM

1. Dziecku imponują bohaterzy, którzy potrafią „znaleźć się” w każdej sytuacji i działają zawsze według ustalonych zasad (wzory z książek, telewizji, radia)...
2. Kościół wychowuje dziecko wg zasad Chrystusowych i pragnie, także aby ono potrafiło „znaleźć się” w każdej sytuacji oraz postępować według zasad Chrystusa. W ten sposób już dziecko wzbogaca kulturę ludzkiego życia w Boże wartości.
3. W dzisiejszej Mszy św. (lekcja, ewangelia) Kościół kreśli sylwetkę Chrystusowego dżentelmena, który winien być:
 - a) związany z Chrystusem w sercu przez wiarę,
 - b) apostołem praktycznej miłości
 - c) prostym i skromnym we wzajemnym współżyciu.
4. Czy spełniam nadzieję, pokładaną we mnie przez Chrystusa Pana i Jego Kościół:
 - a) czy troszczę o to, by Chrystus był w moim sercu
 - b) czy zwalczam samolubstwo, zachłanność,
 - c) czy jestem „chytry” na pochwały i nagrody?

Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha św. — 21 września

NIEBO NALEŻY DO TYCH, KTÓRZY KOCHAJĄ

1. Pan Jezus kocha nas i ukazał nam swoją miłość:
 - a) gdy stał się człowiekiem i zamieszkał z nami,
 - b) gdy pochylał się nad ludzką biedą duchową i fizyczną,
 - c) gdy umarł za nas na krzyżu.
2. Pan Jezus wymaga od nas, abyśmy kochali Boga i ludzi (ewangelia), podobnie jak On kocha nas. Miłość do ludzi jest sprawdzianem miłości do Boga i otwiera nam niebo.
3. Co trzeba, ażeby jedni kochali drugich? Np. nie robić hałasu i nie dokuczać innym, dbać o swoje ubranko i nie brudzić go, by matce nie przysparzać pracy...
4. Kochając jedni drugich, stajemy się przyjaciółmi Pana Jezusa. Kochać się nawzajem nie jest zawsze rzeczą łatwą, czasem nawet trudną. Stąd często przypatrujemy się Panu Jezusowi i prosimy Go, by dopomógł nam w kochaniu innych. Jesteśmy szczęśliwi i radzi w sercu, gdy drugim sprawiamy radość, nawet gdyby to nam przyczyniło kłopotu.

Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha św. — 28 października

Temat dowolny.

Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha św. — 5 października

„Tydzień Miłosierdzia” — materiał dostarczy Komisja Dobroczynności Episkopatu.

Niedziela XX po Zesłaniu Ducha św. — 12 października

BĄDŹCIE ROZTROPNI!

1. Paweł św. wzywa nas do roztropności!
 - a) roztropność chroni nas od błędów w życiu!
 - b) roztropność pomaga w osiągnięciu celu — niebia
2. Człowiek roztropny jest czujny:
 - a) pamięta o tym, że „wróg nasz, szatan, krąży jako lew ryczący, szukając kogo by pożarł”.
 - b) czuwa nad swoimi myślami, słowami, uczynkami, nad wzrokiem, słuchem, sercem.
3. Człowiek roztropny wyzyskuje odpowiednio czas:
 - a) przez dobrze wyzyskany czas zdobywamy niebo,
 - b) z każdej chwili życia zdamy kiedyś rachunek przed Bogiem,
 - c) dzieci marnują dużo czasu, szczególnie przez lenistwo, oglądanie niewłaściwego programu telewizji, brak uwagi na lekcjach...
4. Bądź dzieckiem roztropnym, mądrym... „Postępujcie z uwagą, nie jak nieroztropni, ale jako mądrzy... rozumiejący, jaka jest wola Boża” (lekcja). Bądź i ty radosnym i pogodnym dzieckiem Bożym przez roztropność!

Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha św. — 19 października

Niedziela Misyjna — materiał dostarczy Komisja Episkopatu

Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha św. — 26 października

JEZUS CHRYSZTUS NASZYM KRÓLEM I WODZEM

1. Pomnik Chrystusa Króla w Brazylii, w Rio de Janeiro, obraz Chrystusa Króla w Czersku, diec. Chełmińska (z XVI w.) berło w rękę, szaty królewskie, ręką wskazuje na Swe serce.
2. Dlaczego Pana Jezusa nazywamy Królem?
 - a) P. Jezus nigdy nie był królem w znaczeniu ziemskim (nie miał pałacu, wojska, ziemi).
 - b) P. Jezus Królem naszych dusz i serc — królestwo to jest najpiękniejsze,
 - c) P. Jezus zakupił nas nie za pieniądze, nie zdobył nas w walce, ale zapłacił za nas Swą Krwią i Życiem.
3. Jak wielkie jest Królestwo Pana Jezusa?
 - a) nie ma granic: rozciąga się po całej ziemi, ale tylko wśród ludzi, którzy pełnią wolę Bożą,
 - b) każde dobre serce ludzkie — Królestwem Chrystusa.
4. „Króluj nam, Chryste zawsze i wszędzie”!
 „Wodzem nam Jezus w Hostii ukryty”!
 „Niech żyje Jezus, na zawsze w sercu moim”!
5. Jestem Pana Jezusa. Będę posłuszny, wierny mojemu Królowi, wiary Mu dochowam, nigdy Go nie zdradzę. On Królem mego serca, Królem mej duszy, Królem mego życia.

VII. Okres przy końcu roku kościelnego

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

BĄDŹCIE ŚWIĘTYMI

1. Nadszedł w roku kościelnym dzień, w którym składamy cześć nieprzeliczonej rzeszy mieszkańców nieba — Świętych, którzy wyśpiwują Bogu w niebie doskonałą chwałę, wstawiają się za nami, przykładem pociągają do Ojca, ucząc nas drogi do świętości (por. Kl. 104, KK. 50).
2. Wszyscy są powołani do świętości, także dzieci.
 - a) współpraca z łaską
 - b) usuwanie przeszkód
 - c) wytrwanie w dobrym aż do końca.
3. Idźcie śladami młodych Świętych.

Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha św. — 2 listopada

NASZE PRZEJŚCIE DO OJCA NIEBIESKIEGO

1. Powszechność zjawiska śmierci. Wszyscy ludzie muszą stanąć przed śmiercią. Około 100 ludzi umiera na minutę i staje przed sądem Bożym.
2. Śmierć zabiera i młodych. Przysłowie mówi: „Stary umrzeć musi, młody umrzeć może”.
3. Śmierć jest karą za grzech pierworodny. Nie była w planie Bożym. P. Bóg zapewnił w raju pierwszym ludziom nieśmiertelność. Śmierć przyszła dopiero jako kara za grzech (por. Rozdz. 3, 19).
4. Przez Odkupienie nastąpiło przywrócenie nieśmiertelności i stąd śmierć jest naszym przejściem do Ojca (por. J. 5, 25; 28—29).
5. Bądźcie zawsze gotowi na to przejście do Ojca.
 - a) mieć zawsze łaskę Bożą
 - b) zachować Boże i kościelne przykazania
 - c) wypełniać sumiennie swoje dziecięce obowiązki
 - d) spełniać dobre uczynki (por. I Kor. 10, 31).

Dzień Zaduszny — 2 listopada

PAMIĘTAJMY I MY TAM BYĆ MOŻEMY

1. Zaraz po przejściu z ziemi do wieczności czeka nas sąd szczegółowy, który rozstrzyga o przeznaczeniu naszej duszy i całej naszej wieczności. Dusza idzie do nieba, piekła albo czyśćca.
2. Dzień dzisiejszy poświęcony jest duszom, które znajdują się w czyśćcu (omówić to dobrodziejstwo Boże).
3. Juda Machabeusz śle ofiary za poległych (omówić 2 Mach. 12, 32—46) i o czym był przekonany Juda.
4. I my pamiętajmy o duszach w czyśćcu, gdyż i my tam być możemy
 - a) udział w odprawianej za zmarłych liturgii (Msza św., Komunia św., procesja żałobna, modlitwy).
 - b) modlitwy prywatne,
 - c) dobre uczynki ofiarowane za dusze w czyśćcu.

Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha św. — 9 listopada

PIELGRZYMujemy KU NIEBU

1. Ludzie pielgrzymują do miejsc cudownych (Jerozolima, Betlejem, Rzym, Lourdes, Fatima! w Polsce: Częstochowa; w diecezji)
2. Nasze życie pielgrzymką ku niebu pod znakiem Krzyża św.
3. Pielgrzymki wybierają się w drogę, zabierają ze sobą rzeczy najpotrzebniejsze — o czym winniśmy pamiętać w pielgrzymowaniu przez ziemię ku niebu?
4. Znaki na drodze pielgrzymowania tu na ziemi — i na drodze do nieba (drogowskazy).
5. Podczas pielgrzymki musimy mieć siły (Częsta Kom. św.)
6. Wędruj ochotczo, bo towarzyszy ci Pan Jezus i Jego Matka Najśw.!

Niedziela XXV po Zesłaniu Ducha św. — 16 listopada

Temat dowolny

Niedziela XXVI po Zesłaniu Ducha św. — 23 listopada

NASZE SPOTKANIE Z BOGIEM NA SĄDZIE

1. Wstęp — śmierć, pogrzeb w parafii; po śmierci dusza idzie na sąd szczegółowy, na końcu świata sąd ostateczny.
2. P. Jezus w dzisiejszej Ewangelii św. przypomina nam sąd ostateczny:
 - a) przyjdzie P. Jezus drugi raz na ziemię jako Sędzia Sprawiedliwy,
 - b) z czego i jak będzie nas sądził
 - c) złych odrzuci... „idźcie precz... przekłęci w ogień wieczny...”
 - d) dobrych przyjmie do nieba, które przygotował im od założenia świata.
3. Podczas naszego spotkania z P. Jezusem na Sądzie będzie obecna Najśw. Maryja Panna.
4. Co zrobić, aby nie bać się tego spotkania na sądzie?
 - a) kochać wiernie P. Jezusa, pełnić zawsze Jego wolę (nie boimy się przecież tego, kogo kochamy),
 - b) kochać wiernie Maryję.
5. Kochaj Jezusa i Maryję!
Nie bój się sądu!

III. KAZANIA DLA DOROSŁYCH (c.d.)

V. Okres Wielkanocy

Wielkanoc — 6 kwietnia

RADOSNA WIARA W ZMARTWYCHWSTANIE CHRYSYTA PANĄ:

Pouczenie: 1) Główną ideą tej niedzieli jest pogodna radość Kościoła Oblubienicy z odzyskania Chrystusa Oblubieńca. Po trudach i cierpieniach W. Postu, jak również po pełnym chwale odnowieniu się i oczyszczeniu, raduje się Kościół z odpoczynku w Panu Zmartwychwstałym. Radość dominowała zawsze w życiu Kościoła w tym dniu. Św. Paweł powołując się (w lekcji) na obyczaj ży-

dowski z Paschą — wynoszenie z domu wszelkiego kwasu chlebowego służącego jako zaczyn — wyciąga z faktu zmartwychwstania wnioski, odnoszące się do życia chrześcijańskiego: mamy bowiem być zupełnie „nowi” i w „nowości życia chodzić” — czyli umrzeć grzechowi i namiętnościom, by „przyoblec się w nowego człowieka...”

- 2) Ta radosna wiara w zmartwychwstanie jest fundamentem nowej ascetyki życia chrześcijańskiego, nakreślonej przez Sobór (np. w r. IV i V k.d. „Lumen gentium”, i w stosownych dekretach — o powinnościach poszczególnych stanów i zawodów.).

Przeżycie: „Oto dzień, który uczynił; radujmy się zeń i weselmy. Dziękujcie Panu, bo jest dobry, bo miłosierdzie Jego na wieki...” (Ps. 117).

Zadanie: Niech nasze życzenia wielkanocne głoszą radość płynącą z realizacji prawa wzajemnej miłości w stosunkach domowych.

Poniedziałek Wielkanocny — 7 kwietnia

ŚWIADKOWIE ZMARTWYCHWSTANIA (cf Dz. 10, 39).

Pouczenie: 1) Kościół pragnie, by wszczęcie w śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa przetrwało jak najdłużej i głęboko w świadomości wiernych. Dlatego dawniej po przyjęciu Chrztu św. odbywało się jeszcze dalsze wywoływanie nowoochrzczonych, przez cały tydzień do „Białej Niedzieli”. Stąd w tekstach mszalnych powracają na przemian dwa tematy: Zmartwychwstanie i Chrztost, a w spotkaniach z Jezusem (cf Ewangelia) uwidacznia się ta głęboka wspólnota miłości między Nim a Kościołem. W lekcjach oglądamy przemawiających świadków Zmartwychwstania a zwłaszcza św. Piotra i ich moc oddziaływania...

- 2) Chrystus w drodze do Emaus (cf. Ewang.) utwierdza wątpiących i przerażonych uczniów, objawia się podczas „łamania Chleba”, ucząc tym samym i nas metody podchodzenia z zagadnieniami wiary i miłości społecznej do współczesnych niedowiarków (rozwinąć ten motyw) Por. decr. O Misjach nn. 11, 12, 20; k.d. O Kościele n. 28.

Przeżycie: Jako ochrzczeni powinniśmy przeżywać z radością każde spotkanie z Jezusem we Mszy św. i wychodzić z niej, jako Misterium Paschalnego, w roli świadków wiary, nadziei i miłości...

Zadanie: Nauczmy się poznawać Jezusa przy czytaniu Pisma św. i przy „łamaniu Chleba” w Komunii św. jak najczęściej przyjmowanej, by Go należycie głosić w otoczeniu.

Niedziela Biała — 13 kwietnia

JEZUS PRZEKAŻUJE KOŚCIOŁOWI SWE POSŁANNICTWO PRZEZ UCZNIÓW, ŚWIADKÓW ŻYCIA I ZMARTWYCHWSTANIA.

Pouczenie: 1) Okres od Wielkanocy do Zesłania Ducha Świętego jest czasem radości wielkanocnej, ale zarazem pogłębiania się przez 50 dni w „nowość życia”. Tak jak Chrystus przygotował Uczniów w tym okresie Misterium Paschy do dawania świadectwa po ca-

lym świecie, tak i nas pragnie Kościół w tym okresie wychować i pogłębiać w sensie apostołskim, byśmy umieli „świadczyć wszędzie...” o Nim, jako „pielgrzymujący do Pana” przede wszystkim przez realizację czynnej miłości (cf wskazania „Społ. Krucjaty Miłości”).

- 2) Urząd Nauczycielski i Pasterski w Kościele wskazuje nam drogi „dawania świadectwa”, zwłaszcza życiem, o Jezusie (cf k.d. „Lumen gentium” nn 18—29 passim. i dekr. „Ad gentes di vinitus” nn. 11—12).

Przeżycie: Wczujmy się w scenę spotkania się Tomasza Ap. z Jezusem i wyciągnijmy odpowiednie dla siebie wnioski...

Zadanie: Dowiedzmy przebaczeniem i walką z nałogiem, iż rzeczywiście dla nas Jezus — to „Pan nasz i Bóg nasz”.

Niedziela II po Wielkanocy — 21 kwietnia

Niedziela Powołań

Niedziela III po Wielkanocy — 29 kwietnia

Temat dowolny

Uroczystość Królowej Polski — 3 maja

Pouczenie Pasterskie na tle „Aktu oddania się w macierzyńską niewolę miłości...” z 3. 5. 1966 r. Materiał dostarczy Komisja Maryjna Episkopatu.

Niedziela IV po Wielkanocy — 4 maja

JEZUS NAUCZA O DUCHU ŚWIĘTYM I JEGO ROLI W KOŚCIELE

Pouczenie: 1) „Bo jeżeli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was...” (Ewang.). Myśl o Wniebowstąpieniu i Zesłaniu Ducha św. przebiega z tekstów dzisiejszej Mszy św. Pan Jezus dokonuje swego dzieła przez Ducha św. w Kościele. Ap. Jakub poucza nas w lekcji, że wszelki dar pochodzi od Boga, a najlepszym przygotowaniem do jego uzyskania jest ochoczość (docilitas) i troskliwość w słuchaniu słowa Bożego, któremu towarzyszą natchnienia Ducha św., oraz chęć rozwijania ich w codziennym życiu. Ewangelia zaś ukazuje nam rolę Ducha św. w Kościele — w Ludzie Bożym.

- 2) Dlatego rozważmy działalność Ducha św. Pocieszyciela wg Ewangelii niedzielnej i Jego rolę w Kościele wg wskazań „Lumen gentium” nn. 4, 24, 40, 48, 59; 22, 12; 7, 11, 25 i inne dekryty.

Przeżycie: Usiłujmy przeżyć modlitewnie nasz stosunek do prawd ewangelicznych czy katechizmowych, które oświecają rozum, pobudzają i angażują uczuciowo, jeśli tylko nie stawiamy wewnętrznego oporu w postaci egoizmu, lenistwa, nienawiści drugih itp.

Zadanie: Ożywmy w sobie nabożeństwo do Ducha św. przez akty strzeżenie, np. „Przyjdź Duchu Święty i napełnij serca Twych wiernych bogactwem siedmiorakich darów”. Przypomnijmy sobie te dary.

Niedziela V po Wielkanocy — 11 maja.

Temat dowolny.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 15 maja

IDE DO OJCA ABY PRZYGOTOWAĆ WAM MIEJSCE (J. 14, 2)

Pouczenie: 1) Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego zawiera trzy prawdy: o Chrystusie wywyższonym, o Duchu św. i o Kościele pielgrzymującym, Wniebowstąpienie jest przecież uwielbieniem Chrystusa, przez które stał się On w pełni Mesjaszem i Synem Człowieczym w sensie eschatologicznym; jest intronizacją i ingresem Chrystusa Króla — Pośrednika; jest naturalną konsekwencją śmierci i zmartwychwstania; jest przejściem człowieczeństwa Jezusa Chrystusa do nowego życia, a więc szczytnym punktem tajemnicy Wcielenia. To wywyższenie Chrystusa jako osoby i Głowy Ciała Mistycznego — Kościoła jest zapowiedzią wywyższenia wszystkich Wszczępionych w to Ciało, w Jego Misterium Paschalne, a żyć oni powinni tak, by „przechodząc wśród dóbr doczesnych, nie utracili wiecznych” (por. kolektę 3 niedz. po 50-nicy).

2) Nauczyć należy o „eschatologicznym charakterze życia chrześcijańskiego” (cf. n. 48 „Lumen gentium”). (Por. też „Pascha Nostrum” str. 241—246).

Przeżycie: W świetle opisu sceny Wniebowstąpienia głębiej rozważyć niektóre stosowne myśli modlitwy Pana Jezusa w Wieczerniku przed Męką (J 17), zwłaszcza: „Abyśmy byli uświęceni w prawdzie”, „abyśmy osiągnęli doskonalszą jedność” abyśmy oglądali chwałę Jezusa, „aby miłość w nas była”.

Zadanie: Ponieważ przez Sakrament Bierzmowania otrzymaliśmy moce Ducha świętego, idźmy i wykonujmy zadania, jakie nam zlecił Zbawiciel w dzisiejszej lekcji i Ewangelii. Czy o nich pamiętamy?

Niedziela VI po Wielkanocy — 18 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego — opracuje Komisja Episkopatu.

VI Okres po Pięćdziesiątnicy Paschalnej

Zesłanie Ducha Świętego — 25 maja

POCZĄTEK MISTERIUM CHRYSZTUSA KRÓLA W JEGO KOŚCIELE

Pouczenie: 1) Pięćdziesiątnica jest na pierwszym miejscu zamknięciem uroczystości paschalnych, przejawiających radość ze zwycięstwa Chrystusa jako zapowiedzi naszego zmartwychwstania. Dziś właśnie przeżywamy misterium zwycięstwa Chrystusa, ogarniającego cały świat... Duch Święty zesłany przez Apostołów jest świadkiem Jego chwały, umocnieniem Jego dzieła, obecnością Jego duchowa wśród nas przez łaskę. Dziś rozpoczyna się misterium Chrystusa Króla w Jego Kościele.

Duch św. jest świadkiem Chrystusa właśnie w życiu Kościoła, w gminie (parafii) chrześcijańskiej, żyjącej prawem miłości, roz-

lewającej się w sercach (cf Rz. 5,5.). Zielone Święta — to doroczne święto „Krucjaty Miłości Społecznej”, to święto nowego prawa w Kościele — prawa miłości.

Jest także świętem powołania do Kościoła wszystkich bez wyjątku ludów. Właśnie ich pierwociny są ochrzczone przez św. Piotra w sam dzień a potem do wszystkich narodów rozeszli się Apostołowie.

- 2) Dzieło dokonane w dniu Zesłania Ducha św. powtarza się w każdym z nas w chwili Bierzmowania, to też obecne święto jest rocznicą naszego Bierzmowania. Rozważmy głębiej znaczenie i skutki tego Sakramentu.

Przeżycie: Przeżyjmy głęboko tę rocznicę naszego Bierzmowania, w świadomości, że staliśmy się świadkami wielkich dzieł Bożych, znakami Chrystusa wobec innych przez czyny miłości bliźniego. Zastanówmy się: czy i jak dochowujemy zobowiązań płynących z Bierzmowania i uzyskania w pełni darów Ducha św.

Zadanie: Wyznamy sobie teren naszego „świadczenia o Chrystusie” a dziś i przez cały tydzień starajmy się wykonać choć drobny akt miłości bliźniego.

Poniedziałek Zesłania Ducha św. — 26 maja

DUCH ŚWIĘTY NAUCZY NAS WSZYSTKIEGO (J 14, 24).

Pouczenie: 1) Temat homilii osnuć wokół treści „Veni Sancte Spiritus” — o siedmiu darach Ducha św. i ich zastosowaniu w życiu.

- 2) Wyjaśnić rolę Ducha św. jako „Nauczyciela wszystkiego, czego nauczył nas Jezus”. Podać główne prawdy rel., które trzeba dziś „wyznawać życiem”.

Przeżycie: Wczujmy się i wmyślmy w dialog Pana Jezusa z Nikodemem w zakresie poglądu na świat (cf. Ewangelię i Lekcję).

Zadanie: Przeczytajmy uważnie r. 3 i 4 Ewangelii św. Jana.

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 1 czerwca

TRÓJJEDYNY BÓG, KTÓREMU WSZYSTKO ŻYJE

Pouczenie: 1) Bóg jest jeden, a ta jedność jest jednością życia. Jest w niej bowiem rzeczywistość rodzenia i miłości. Ojciec rodzi odwiecznie Syna — Słowo Boże, Ojciec i Syn żyją w odwiecznej miłości — w Duchu św. albowiem „nikt nie zna Syna, tylko Ojciec, ani Ojca nikt nie zna, tylko Syn i ten, komu Syn zechce objawić” (Mt. 11, 27). „Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego... tego, co Boskie nie zna nikt tylko Duch Boży” (1 Kor. 2, 11). „Boga nikt nigdy nie widział. Jednorodzony Syn, bytujący w łonie Ojca, dał o Nim pouczenie” (J 1, 18).

- 2) Ta najgłębsza tajemnica wiary ma zasadnicze życiowe znaczenie. Trójca Przenajświętsza jest prawozorem wszelkiej społeczności ludzkiej, zwłaszcza rodzinnej, w której rodzenie i miłość wiąza ludzkie osoby w jedno ciało i w jedno serce. (Wyjaśnić to szerzej wg „Lumen gentium”. nn 49—50).

- 3) Dzieło zbawienia jest dziełem wszystkich trzech Osób Trójcy Przenajświętszej zgodnie ze sformułowaniem Chrystusa (Mt. 28,

18—20) i to przez Chrzest, dzięki któremu stajemy się dziećmi Ojca, braćmi i świątyniami Ducha św. Jest to najgłówniejsza podstawa apostołstwa przez „Społ. Krucjatę Miłości”.

Przeżycie: Zgodnie z nastrojem liturgii mszalnej uwielbiamy Trójjedynego Boga i dziękujemy Mu za łaskę przybrania za dzieci i uczestniczenia w naturze Bożej i życiu Bożym przez praktykę cnót teologicznych (wiary, nadziei i miłości).

Zadanie: Wiarę i cześć dla Trójcy Przenajświętszej wyrażamy znakiem krzyża św. i doksologią „Chwała Ojcu...” Wypełniamy te akty pobożnie i z namaszczeniem.

Uroczystość Bożego Ciała — 5 czerwca

SAKRAMENT JEDNOŚCI I MIŁOŚCI W KOŚCIELE

Pouczenie: 1) Wprowadzenie hist. wyjaśniające znaczenie święta: cf „Pascha nostrum” str. 439—342.

2) Całość formularza Mszy św. koncentruje się wokół idei „pokarmu” i jego świętości (por. Lekcję i Ewangelię, co należy szerzej wyjaśnić. Pomocą będzie analiza sekwencji „Lauda Sion”, zbierającej całą niemal naukę teol. o Eucharystii.

Przeżycie: Każde nasze spotkanie z Jezusem w Eucharystii powinniśmy przeżywać w atmosferze adoracji, dziękczynienia za „ten dar zacy Bożej wszechmocności”, a przede wszystkim w pełnym zrozumieniu i zaangażowaniu się przez to w ofiarę Chrystusa i Kościoła.

Zadanie: Postarajmy się w takim usposobieniu przystąpić do Komunii św. na intencję wyrównania wszelkich objawów rozbicia w naszej rodzinie.

Niedziela II po Zesłaniu Ducha św. — 8 czerwca

JEZUS PRAGNIE SIĘ Z NAMI JEDNOCZYĆ W KOMUNII ŚW.

Pouczenie: 1) Zbawienie jest nie tylko łaską i darem Boga, ale jednocześnie jest zadaniem, które każdy z nas ma podjąć i solidnie wykonać. Jest ono zaproszeniem na ucztę weselną, która symbolizuje Królestwo Boże. Obecna niedziela podkreśla eschatologiczny charakter naszego życia. Uświadamiamy sobie bowiem, że żyjemy w chwili b. poważnej i krytycznej, która nagli do powzięcia decyzji wobec zaproszenia na Boże gody. Jeśli odrzucimy zaproszenie, ucztą odbędzie się bez nas, a my poniesiemy stratę, wszelkie zaś względy — nawet ważne w stosunkach ludzkich — nie odgrywają tu żadnej roli. Bóg zaprasza wszystkich, najbiedniejszych, z opłotków, byle „dom Jego był napełniony” (cf Ewang.).

2) Każda niedziela — Dzień Pański — jest gromadzeniem się wiernych na ucztę eucharystyczną w atmosferze niekłamanej miłości, która ma się przejawiać w czynie (por. lekcję). Jednocześnie niedziela zapowiada „Dzień Pański”, który nadejdzie i nigdy się nie skończy... i na to trzeba się przygotować.

Przeżycie: Zastanówmy się, jaka nasza postawa wobec zaproszenia Jezusa Eucharystycznego i czy lub dlaczego się wymawiamy od częstej Komunii św. (refleksja: główne przeszkody to materializm życia, seksualizm małżeński, „nie chce mi się...”).

Zadanie: Odnowa praktyki co miesięcznej przynajmniej Komunii św. przez wszystkich członków rodziny.

Uroczystość Najśw. Serca P. Jezusa — 13 czerwca

EX SCISSO CORDE IESU NASCITUR ECCLESIS

Pouczenie: 1) Teksty formularza mszalnego koncentrują się wkoło dwu głównych myśli. Pierwszą — powracającą stale w ciągu całego roku liturgicznego — akcentuje odwieczną miłość Boga, szukającą na różnych drogach spotkania się z człowiekiem od chwili stworzenia i realizującą w czasie swe zbawcze plany. Objawiła się ona ludzkości najdoskonalej w Jezusie Chrystusie, Wcielonym Synu Bożym, a jej punktem szczytowym była śmierć na krzyżu, następujące potem przebicie boku i „otworzenie” Serca Boga człowieka, dzięki czemu „zrodził się Kościół Chrystusowy”, gdy równocześnie pod krzyżem stała bolejąca i niejako współczująca Matka Kościoła (cf idee „Ich Dwoje” w ekonomii zbawienia). Druga myśl — ustawicznie przewijająca się w tekstach formularza — wskazuje na „miłość wzgardzoną”, przez człowieka, który odpowiada na miłość Boga niewdzięcznością, wzgardą, zaniedbaniem...

- 2) Rozwinięciem tych myśli mogłoby być omówieniem definicji kultu Bożego Serca, zawartej w encyklice „Haurietis aquas” Piusa XII n. 63 i inne.

Przeżycie: Przynajmniej dziś pobudźmy się do dania solidnej odpowiedzi pobożnym życiem i miłością za miłość Zbawcy i do wynagrodzenia za tych, którzy tą miłością gardzą...

Zadanie: Przystąpmy dziś i przez następne 2 dni do Komunii św. wynagradzającej Bożemu Sercu; spełnijmy też jakiś dobry uczynek względem bliźnich na cześć Bożego Serca, jako przejaw kultu i jako udział w „Społecznej Krucjacie Miłości”.

Niedziela III po Zesłaniu Ducha św. — 15 czerwca

JEZUS — DOBRY PASTERZ LUDU BOŻEGO

Pouczenie: 1) Życie chrześcijańskie jest stanem walki nie tylko z własną słabością, ale również z zakusami wrogów zewnętrznych — szataną i jego popleczników. Postawą wiernych w takiej sytuacji powinna być wielka ufność w miłosierdzie Bożym, które wszystkim pomaga do zbawienia, przy równoczesnym poczuciu swej winy i słabości... Dwie przypowieści (cf Ewang.) przedstawiają tę miłość Boga, poszukującego jak dobry pasterz nas grzeszników i zbłąkanych w życiu, którzy wołają do Pana: „Wejrzyj na mnie i zmiłuj się nade mną, Panie, bo samotny jestem i nieszczęśliwy” (Ps. 24 — Introit). Teksty formularza mszalnego doskonale harmonizują z atmosferą urocz. Bożego Serca, które jest ratunkiem dla poszczególnych serc ludzkich i całego świata (por. enc. „Haurietis aquas”).

- 2) Pogłębić należało by ten problem przytoczeniem niektórych myśli z k.d. „Lumen gentium” nn 9—12 — o Ludzie Bożym.

Przeżycie: Zbadajmy, czy nie należymy do owiec zagubionych i uciekających przed Dobrym Pasterzem Ludu Bożego. Jeśli tak, to dlaczego? W czym się „zagubiliśmy” pod względem wiary i miłości?

Zadanie: Podejmijmy walkę ze złem w sobie i zdobądźmy się na wysiłek, by przeciwstawić się wpływowi zła zewnętrznego, występującego konkretnie w zakresie naszej wady głównej, np. pijaństwa, nieczystości, nienawiści względem kogoś, lenistwa w życiu religijnym.

Niedziela IV po Zesłaniu Ducha św. — 22 czerwca

Temat dowolny

Niedziela V po Zesłaniu Ducha św. — 29 czerwca (Urocz. Apost. Piotra i Pawła)

DWA FILARY JEDNOŚCI I MOCY CHRYSZTUSOWEGO KOŚCIOŁA

Pouczenie: 1) Dzisiejsza uroczystość — to święto prymatu papieskiego uczczenia nieomyślności Kościoła — dzień pamiątkowy dwu Apostołów, filarów Kościoła, z których jednemu udzielił Jezus najwyższej władzy w Kościele, a drugiego jako naczynie wybrane do głoszenia Ewangelii posłał na pracę misyjną wśród pogan.

W Lekcji słyszymy o dziejach ataków na Głowę Kościoła, a było ich w ciągu dziejów mnóstwo (przytoczmy choć jeden). Ale — atakujący przepadli, a papieństwo trwa i swym autorytetem podbija świat (wspomnijmy ostatnich Papieży).

- 2) Wszyscy ludzie są powołani do Kościoła, który względem nich sprawuje przez Najwyższy Urząd Nauczycielski i Pasterski swe ekumeniczne i misyjne posłannictwo (por. „Lumen gentium” nn 13—17/passim). Ustęp dzisiejszej Ewangelii sprawić może sporo kłopotów braciom odłączonym nie uznającym papieża i jego nieomyślności w sprawach wiary i obyczajów. Warto krótko tę sprawę rozświetlić...

Przeżycie: Pomyślimy, że zjednoczenie chrześcijaństwa będzie owocem łaski Bożej, ale przede wszystkim z naszej strony przykładu naszego wzorowego życia religijnego. Czy tak jest?

Zadanie: Postanówmy bronić kompetentnie i autentycznie autorytetu papieża i Stolicy Apost. w oparciu o żywe zainteresowanie naszą rolą Kościoła w świecie...

Niedziela VI po Zesłaniu Ducha św. — 6 lipca

CHRYSZTUS DZIAŁA WŚRÓD LUDU BOŻEGO PRZEZ SWYCH ZASTĘPCÓW

Pouczenie: 1) W opisie cudu rozmnożenia chleba objawia się Chrystus „Prawda i Życie” swym uczniom i słuchaczom i zapowiada ustanowienie Eucharystii (cf. Ewang. i Jan 6, 51): „Jam jest chleb żywy...” Karmi tłumy słowem Bożym i zaspakają naturalny głód, wzbudzając w słuchaczach inny głód: poznania i spełniania woli Bożej, która dla Niego Samego była pokarmem (cf. J. 4, 34). Występuje tu Jezus jako Słowo Żywota i Chleb Żywy. Tak to Bóg karmi swój Lud Słowem Wcielonym i głoszonem oraz Eucharystią — w drodze do nieba, aby nie ustał w trudach pielgrzymki.

- 2) Misję Boga i Chrystusa kontynuują w tym zakresie ich zastępcy na ziemi, następcy apostołów — biskupi i kapłani — Trzeba tu nieco oświetlić zagadnienie współpracy „ordo hierarchicus” z „ordo propheticus” (wg „Lumen gentium” nn 18—38 passim).

Przeżycie: Zbadajmy szczerze nasz stosunek do biskupów i kapłanów, którzy nad nami duszpastersko pracują. Ile może w tym względzie jest egoizmu i zobojętnienia?!

Zadanie: Spróbujmy wyrećzyć w czymś naszych utrudzonych duszpastarzy, bo prawie 70% spraw nie swoich wykonują...

Niedziela VII po Zesłaniu Ducha św. — 13 lipca

APOSTOLSTWO MIŁOŚCI — OWOCEM ŻYCIA W CHRYSZTUSOWYM KOŚCIELE

Pouczenie: 1) Nowe życie w Chrystusie u ochrzczonych jest z natury swojej niewidoczne, ale ujawnia się na zewnątrz przez owoce — dobre uczynki. Wszczepieni przez Chrztę w szlachetne drzewo — w Chrystusa, możemy przynosić dobre owoce, ponieważ ożywia nas Jego nowe życie. Znakiem naszej wewnętrznej z Chrystusem łączności jest konkretne nasze życie chrześcijańskie pełne dobrych owoców — uczynków, a są nimi: wierność Nowemu Przyrzeczeniu i realizacja miłości w otoczeniu...

- 2) Wskazać główne „pola apostołowskiej miłości” Ludu Bożego w świetle sobor. dekr. „O apostołstwie świeckich” nn 6—8; inne do woli.

Przeżycie: Przemyślę i zastosuję zalecenie Chrystusa (Mt. 5, 16). „Niech świeci światłość wasza przed ludźmi, aby widzieli uczynki wasze dobre i chwalili Ojca, który jest w niebieszech.

Zadanie: Zrealizujmy choć jeden, drugi „dobry uczynek” w zakresie miłości czy apostołstwa (wskazać na niektóre wytyczne w dekr. „O apost. świeckich” nn. 10—12).

Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha św. — 20 lipca

Temat dowolny

Niedziela IX po Zesłaniu Ducha św. — 27 lipca

O GDYBYŚMY POZNALI CHRYSZTUSOWE POSŁANNICTWO POKOJU!

Pouczenie: 1) Mądrość nadprzyrodzona polega przede wszystkim na rozpoznaniu i wykorzystaniu czasu nawiedzenia łaski Bożej. Jeruzolima, to szczególne miasto „nawiedzenia łaski”, nie poznało tego czasu i dlatego musiało być ukarane. Stąd powód płaczu Chrystusa. To samo odnosi się do ludzi. Bądźmy więc czujni, aby w chwili nawiedzenia łaski Bożej poznać ją i wykorzystać. Źródłem łask dla świata jest Chrystus, „z którego pełności wszyscyśmy wzięli łaskę po łasce”. (J. 1,16).

- 2) Chrystus zaś wskazuje nam przez siebie i swych Namiestników na ziemi na wielką łaskę pokoju wewnętrznego w duszach i zewnętrznego w świecie, który będzie owocem wewnętrznym „sprawiedliwości” (por. Orędzie wig. 1967 r. Pawła VI oraz „Gaudium et spes” nn 77—78).

Przeżycie: „Niech przeżyje ten, co stoi, niech baczy, aby nie upadł” (1 Kor 10,11). „Ja w słowie wszyscy bardzo upadamy. Bo jeśli kto w słowie nie upada, ten to jest mężem doskonałym; może też na wo-

dzy trzymać całe ciało" napomina nas Jakub (3,2). Wniosek prosty.

Zadanie: Spróbujmy, opanować grzechy języka, bo one są źródłem nienawiści, wojen i nieładu na świecie...

Niedziela X po Zesłaniu Ducha św. — 3 sierpnia

WŁAŚCIWE POSTAWY W ŚŁUŻBIE DLA CHRYSTUSA I KOŚCIOŁA

Pouczenie: 1) Główną myślą tej niedzieli jest nowa sprawiedliwość, którą podtrzymuje w chrześcijaństwie Duch Święty. Działa On od wewnątrz w każdej duszy wierzącej, udzielając jej różnych darów dla dobra całości (tzw. charyzmatów). Jednoczy wielość wierzących w jedno Ciało, pełniące rozmaite funkcje i czyni Kościół świętym, wewnętrznym, entologicznym, a ta świętość jest dziełem przede wszystkim Boga, a nie owocem ludzkich tylko wysiłków. Właśnie Ewangelia podkreśla tę myśl, przedstawiając świętość Kościoła faryzejskiego czysto zewnętrzną sprawiedliwość, pysznej i zadowolonej z siebie... Postawę ludzi świętych w Kościele zaprezentował pokorny celnik, który wyszedł ze świątyni „usprawiedliwiony...”

- 2) Przeanalizujemy cechy tej nowej sprawiedliwości (świętości), wyrażając się szczególnie w postawie „służby”, „świadczona solidnością religijną życia”, „wiernością” podjętym zobowiązaniom. Terenem działania tych postaw jest „Społ. Krucjata Miłości”, a wzorami „Służebnica Pańska” i „Słudzy Boży” w Kościele święci... Jeden, drugi przykład...

Przeżycie: Wmyślmy się w scenę dzisiejszej Ewangelii...

Zadanie: Postawa pokory czyli prawdy głoszonej życiem, w oparciu o przestrzeganie praw Bożych i ludzkich... Choć jeden przykład.

Niedziela XI po Zesłaniu Ducha św. — 10 sierpnia

EFFETA! — OTWÓRZ SIĘ CZŁOWIECZE, NA BOGA!

Pouczenie: 1) Często ludzie współcześni są głusi i niemi na wołanie Ducha Świętego, na głos Jezusa Eucharystycznego, na przykazania i przestrogi Boże, więc trzeba dokonać cudu „otwarcia się” na głosy Boże i podjąć wysiłki, by i innym pomagać w tym Otwieraniu się...

- 2) Należy wszelkimi sposobami pracować, by dzisiejszemu człowiekowi pomóc w odzyskaniu jego ludzkiej godności (cf „Gaudium et spes” nn 12—18) na tle jego smutnej w świecie współczesnym sytuacji (ib nn. 4—11).

Przeżycie: Spróbujmy pomagać duszpasterzom w pracy nad „otwieraniem się” zboliałych dusz ludzkich na głos Chrystusa i Kościoła...

Zadanie: Wykonajmy choć jeden uczynek miłosierdzia, co do duszy w zasięgu życia i pracy. Podać przykłady: przekonywać błądzących — w wierze, niewstrzemięźliwych, (pijaństwo, nieczystość, nienawiść), egoistów różnego pokroju.

1. Program kaznodziejski na rok 1968/69 c.d. (dokończenie w numezre grudniowym).

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.
zam. — 2327 - 02. 69 07/16 — 1200